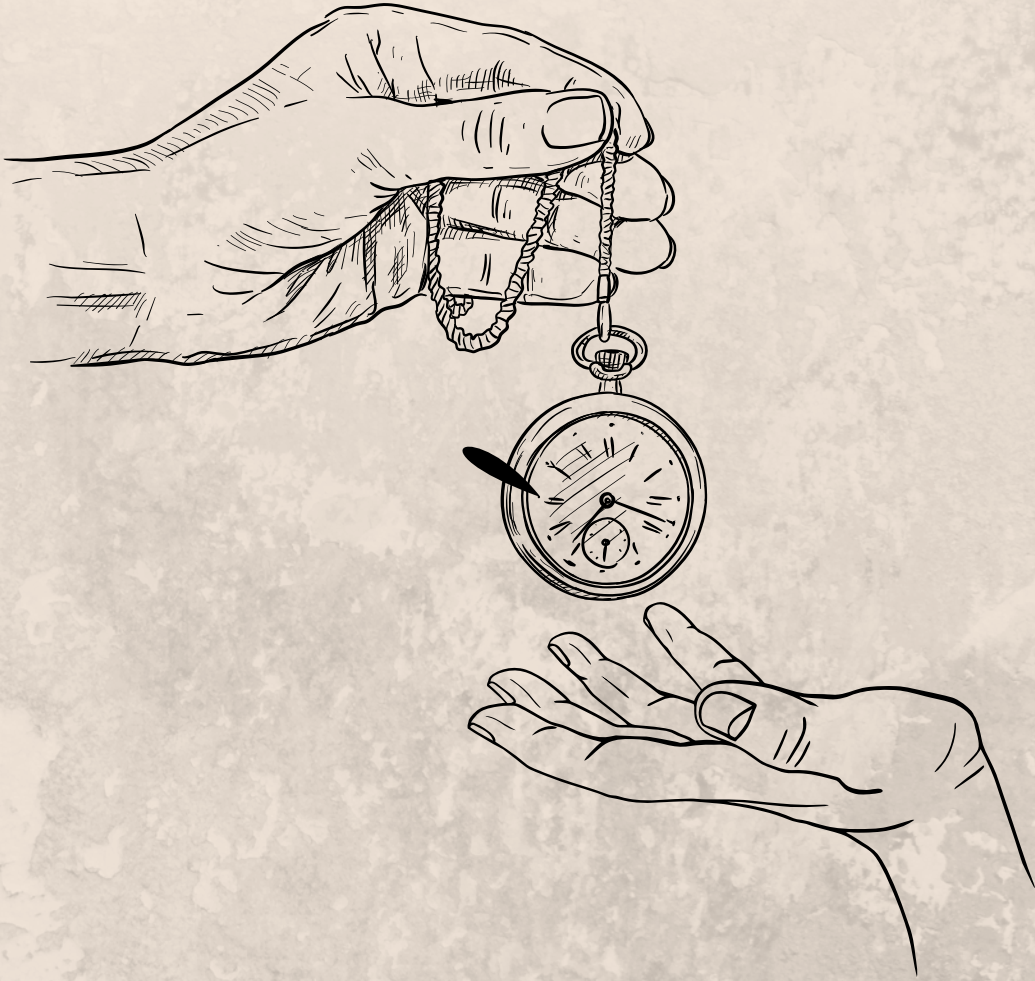

FİDAN

YIRMI BİR'İN YELKOVANI

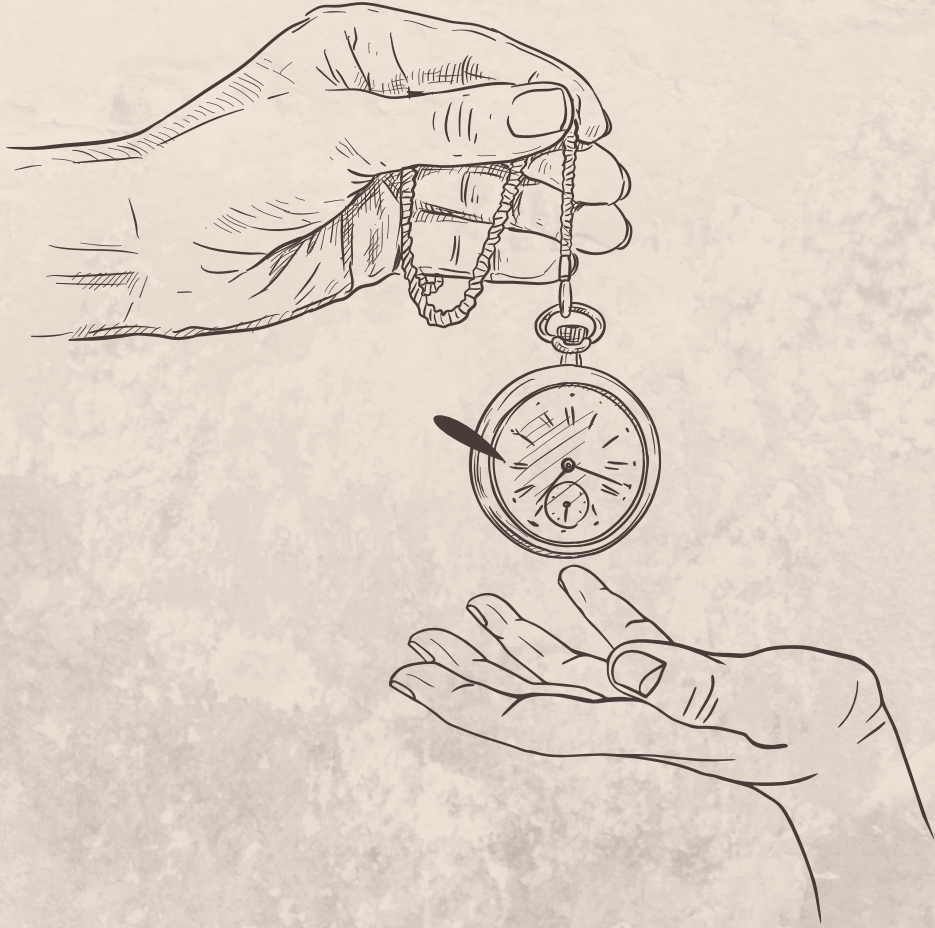

TÜRKİYE
YÜZYILI

100
TÜRKİYE CUMHURİYETİNİN YÜZÜNCÜ YILI

YIRMI BİR'İN YELKOVANI

Haziran 2024 - Sayı 1

YİRMİ BİR'İN YELKOVANI

YİRMİ BİR'İN YELKOVANI DERGİ

© Türkiye Cumhuriyeti,
Ankara Valiliği Yayınıdır
www.ankaraab.gov.tr

Haziran 2024 Sayı:1

**Ankara Valiliği Adına
İmtiyaz Sahibi**

Harun Kaya

Yayın Kurulu

Mahmut ERDEMİR
Zeynep TÜRKSOY İLHAN
Fatma AYDAR
Arzu ACAR
Nehir EKŞİ
Irmak EKŞİ
Nesibe ŞAHİNOĞLU
İlayda YILDIRIM
İkbal Sevgi DENKLI
İpek YAŞAR

Yönetim Yeri

Varlık Mahallesi
Tanzimat Caddesi. No:67
Yenimahalle/ANKARA

Tasarım

Nehir EKŞİ
Nesibe ŞAHİNOĞLU

Basım Yeri

Golden Kağıt Reklam Matbaacılık San.Tic.
Ltd.Şti. Gersan Sanayi Sitesi Batı Sitesi Mah.
2308 Sokak No:20-22 Yenimahalle/ANKARA
bilimvesanatyayinlari@gmail.com
Sertifika No. 49993

©Bütün hakları, Türkiye Cumhuriyeti Ankara Valiliği'ne aittir. Kaynak gösterilmek kaydıyla, tanıtım amaçlı kısa alıntı dışında yayımcının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz. Yayımlanan yazıların ve fotoğrafların sorumluluğu yazarlarına ve sanatçısına aittir.

ANKARA VALİSİ / VASİP ŞAHİN [ÖN SÖZ] 4

TYP YÖNETİM KURULU ÜYESİ /
MAHMUT ERDEMİR [GİRİŞ] 6

BAHAR [ŞİİR] 8

ANKARA - NE YAKAN NE ÜŞÜTEN BİR ATEŞ
[DENEME] 9

BİR ANKARA MASALI [HİKAYE] 10

AŞK ÇEMBERİ [ŞİİR] 14

ATİ [HİKAYE] 15

GÖREN GÖZLER [FOTOĞRAF/HİKAYE] 19

AĞIRLIĞIN ROTASI [ŞİİR] 20

NECİP TOSUN [RÖPORTAJ] 21

GİZ [ŞİİR] 27

YAZI VE YAZARLIK /MUSA KAZIM ARICAN 28

DUYULMAMAK İÇİN [KÜÇÜREK ÖYKÜ] 30

FOTOĞRAF [KÜÇÜREK ÖYKÜ]	31	BASINDA BİLGE YAZARLAR	45
NEYDİ ONLAR [ŞİİR]	32	BİLGE YAZARLAR ALBÜMÜ	50
BİR YUDUM İSTANBUL [HİKAYE]	33		
İSTANBUL [ŞİİR]	35		
BEN BİR ÖYKÜYÜM, İSTANBUL'A YAZILAN [HİKAYE]	36		
VURDU YÜREKLERE GÜNBATIMINDA KÜHEYLAN [ŞİİR]	39		
TOHUMDAN FİDANA [DENEME]	40		
RÜYA GİBİ BİR 'DERS' [ŞİİR]	42		
BİLGE YAZARLARIN BENİM İÇİN ÖNEMİ	43		
BİLGE YAZARLAR MASALI	43		
VARLIK VE İLHAM	44		
BİLGE YAZARLAR SERÜVENİ	44		

Vasip ŞAHİN

Ankara Valisi

Toplumsal hayatın sosyolojik, psikolojik, kültürel ve tarihî gelişimlerinin önemli unsurlarından biri olan edebiyat, yüzyıllardır insanı besleyen bir güç olmuştur. Fikir hayatını doğru şekillendirmede, toplumsal değerler çerçevesinde nesiller yetiştirmede okumanın ve yazmanın önemi büyüktür. Bu gerçeklikle kültürel kodları taşıyan edebiyat, tarihin ve sosyal yapının tanığı olmaya devam etmektedir. Nesilden nesile kültürel mirasın, dil ve inancın aktarılması yazılı ve sözlü kaynakların varlığı ile mümkündür. Bu nedenle bir toplumda edebiyat ne kadar beslenirse o toplum kültürel mirasın aktarımında o derece başarılı olur. Bu da sanatçının, edebiyatçının, tarihçinin yolundan geçer. Nitekim Edebiyat Tarihimizin kadim eserleri, fikir hayatı zengin şahsiyetlerden doğmuştur. Mehmet Akif Ersoy, Yahya Kemal Beyatlı, Cengiz Aytmatov, Halide Edip Adivar, Tağrik Buğra, Sezai Karakoç, Cahit Sıtkı Tarancı, Orhan Veli gibi önemli isimler edebiyat tarihimizin kıymetli temel taşlarıdır. Yaşayan edebiyatın yeni kalemler kazanabilmesi için bu isimler ışığında yeni nesiller yetiştirebilmek ise bizlerin vazifesidir.

Bu anlayış ile üç yıl önce çıktığımız bu yolda her geçen yıl güzel bir neticeye vesile olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bunu ispat eden gençler bizi daha çok umutlandırıyor. BİLGE Yazarlar Projesi ile yazar olmanın temelini sağlam bir adımla atmaları için gençlere fırsat yaratmak istedik. Bu bağlamda atölye eğitimlerinde metin, deneme, şiir, hikâye ve roman yazarlığının inceliklerini kazandırmaya çalıştık. Bugüne dek 1280 öğrencinin yazma becerilerine destek olduk.

Yazmak herkesin bir takım eğitimler ile başarabileceği bir kazanım olabilir. Ancak özgün ve edebi değeri olan eserler üretebilmenin yetenekten geçtiği yadsınamaz bir gerçektir.

Bu da sabır, tutku ve sürekli yazmak gerektiren bir yaşam şeklini zorunlu kılar. Bizler yazma yeteneği ve arzusu olan gençlerin temel yazma eğitimleri olarak içlerindeki cevheri nasıl kullanmaları gerektiği yönünde yalnızca onlara ışık tutuyoruz. Bunu kıymetli yazarlarımızın ve hocalarımızın yol göstericiliğinde belli bir program ile yapıyoruz. Bugüne dek bu proje ile yazmanın inceliklerini öğrettiğimiz, betimleme gücünü ve dilini zenginleştirdiğimiz ayrıca okuma alışkanlığı kazandırdığımız pek çok gencimiz oldu. İnanıyorum ki onlar gelecekte edebiyat meşalesini ileriye taşıyacaklardır. Bu yollardan geçerken zihin heybelerine doldurdukları birikimler ile kalemlerini şekillendireceklerdir. Elbette çokça yazıp, çokça yanılacakları zamanlar da olacaktır. Nitekim yazarlık da -diğer sanat dallarında olduğu gibi- çok defa deneyip en iyi eseri ortaya koyana kadar devam eden bir süreçtir. Bu süreci yürütecek olan ise gençlerin içinde taşıdığı yazma aşkı, okuma tutkusu ve ifade yetenekleridir. Bu noktada sevgili gençlere sabırla yola devam etmelerini tavsiye ediyorum.

Elbette yazarlar, sanatçılar, bilim insanları eserlerini insanlığa sunma ihtiyacı duymaktadırlar. Bu ihtiyaçla beslenip eserlerini çoğalmaktadırlar. Bu bilinçle de bizler dijital yazarlık platformunu kurarak e-BİLGE portalında öğrencilerin eserlerini paylaşmalarına fırsat sunduk. Ayrıca kitap ve dergi çalışmaları ile öğrencilerimizin eserlerini ölümsüzleştirme yolculuğuna bu yıl üçüncü kez eşlik ediyoruz.

Birlikte yola çıktığımız proje ortaklarından Türkiye Yazarlar Birliği ve Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesine işbirlikleri için teşekkür ederim. Bu kıymetli çalışmanın içinde yer alan edebiyatımızın değerli kalemlerine ve öğretmenlerimize şükranlarımı sunuyorum. Geleceğin umudu gençler ile bir gün bir satırda, bir kitapta, bir şiirde yeniden buluşacağımıza inanıyor ve hepsine başarılar diliyorum.

Vasip ŞAHİN
Ankara Valisi

Genç Yazarlar Harekete Geçti

Ankara Valiliği'nin Türkiye Yazarlar Birliği ve Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi'nin iş birliği ile yürüttüğü BİLGE Yazarlar Projesi'nin üçüncü yılındayız. Okumaya yazmaya meraklı lise öğrencilerini yazar olarak yetiştirmeyi hedefleyen program beklenilenin üstünde bir ilgi gördü. Eğitimlerin sonunda "Tohum Filize, Filiz Fidana" evrildi.

Fidan Grubu eğitimlerini Türkiye Yazarlar Birliği'nde tamamladı. Dönemin sonunda bir kez daha teyit edildi ki kişisel becerilerle öğrenilen okuma, anlama, ifade etmeye ilave olarak deneyimli usta yazarların gözetimi ve yönlendirmeleriyle yazarlık da öğrenilebiliyor.

Günümüzün önemli yazarları ve şairleri ile bir araya gelen genç yazar adaylarının her biri edebiyatın farklı dallarında eserler vermeye başladı. Eserlerin bir kısmı bu dergi de yer aldı. Derginin ismini ve kapak görselini de öğrenciler kendileri belirledi. Kapak görselinin anlamını da şöyle açıklıyorlar:

"Geçmişin bıraktığı anılarla ilerlerken bir ustanın çırağına elvermesi ile yolumuza devam ederiz. Üstteki yaşlı el bizden önceki ve hâlâ varlığını sürdüren usta ve büyük yazarları temsil ederken alttaki genç el biz genç nesli temsil etmektedir. Saat, artık bizim zamanımız olduğunu ve geçmişten geleceğe yolculukla yeni rüzgarları temsil eder. Yani üstatlar bize yön göstererek "şimdi bizim vaktimiz" olduğunu vurgular ve el verir.

21.Yüzyılın gençleri olarak da bu yüzyıla bu vakte damga vurmamız gerektiğini belirtir. Bu, genç yazarların harekete geçtiği anlamına gelen bir habercidir.”

Fidan Grubu, kendi arasında büyük bir uyum sağlayarak atölye çalışmalarına büyük bir heyecanla devam etti. Usta çırak ilişkisinin en güzel örneklerinin sergilendiği atölye çalışmalarına, günümüzün önemli yazar ve şairleri olan Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan, Doç. Dr. Muhammet Enes Kala, Prof. Dr. Münire Kevser Baş, Prof. Dr. Turan Karataş, D.Mehmet Doğan, Dursun Kuveloğlu, Hacı Mahmut Erdemir, Hatice Bildirici, Mehmet Aycı, Mehmet Kurtoğlu, Mustafa Aydoğan, Necip Tosun, Necmettin Evcı, Nuray Alper, Sadık Yalsızuçanlar ve Şahin Ali Şen katıldı. Doğrusu usta gözetiminde yazarlık öğrenmek için daha kolay ve doğru öğrenilmesini sağladı.

Fidan Grubu'nun katkılarıyla özgün bir içerikle hazırlanan “Yirmi Bir'in Yelkovani” dergisi büyük bir emeğin sonucunda ortaya çıktı. Katkı sağlayanlara teşekkür ediyorum. Keyifli okumalar diliyorum.

Mahmut ERDEMİR
TYB Yönetim Kurulu Üyesi

Bahar

Yetkimiz dâhilinde çelikten bir bahar.
Bahar da yok olurdu isteseydi Kahhar.

Belki de yalnızım toprağa girmedikçe.
Son nefesim de şehadet getirmediğim.

Can verildi bize gökten yıllar öncesi.
Öyle ki bizdik tanrının yerde gözdesi.

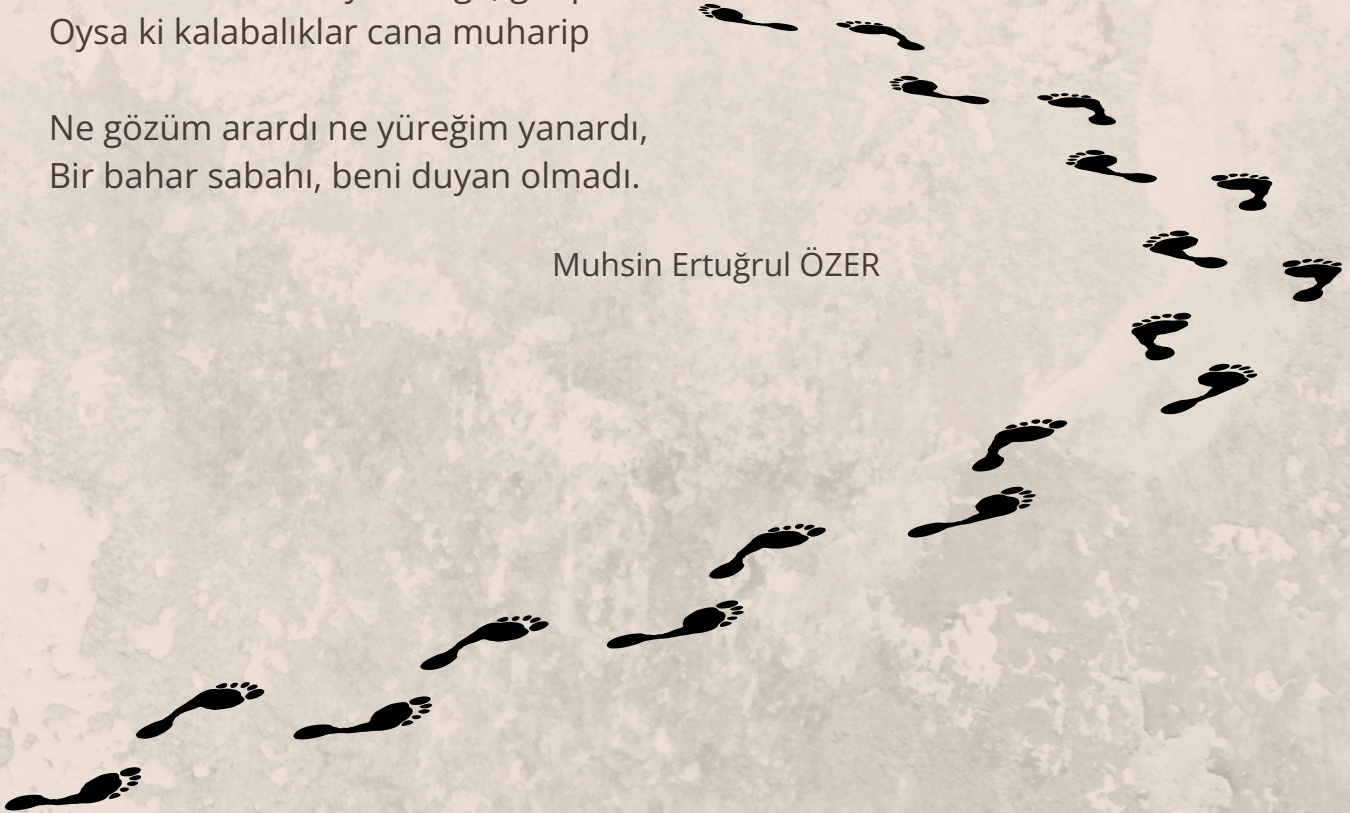
İnsan insanlığı haizdi, acizleşti.
Allah'tan uzaklaştıkça acemileşti.

Ve artık kalmadı hiçbiri yamacımda.
"Bir eksiklik var" demişlerdi amacımda.

Safi zarar derlerdi yalnızlığa, garip.
Oysa ki kalabalıklar cana muharip

Ne gözüm arardı ne yüreğim yanardı,
Bir bahar sabahı, beni duyan olmadı.

Muhsin Ertuğrul ÖZER

Ankara

Ne Yakan Ne de Üşüten Bir Ateş

En çok yıkıldığım anlarımın dayanağıydın sen. Bu yüzden kopamadım senden. Biliyordum ki bir daha yıkılırsam kalkmaya, toparlanmaya ümidi olmayan düş kırıklıkları yığını olacaktım. Sen benliğimin en naçizane yanısın. Çünkü en demek ümit demek kanaatimce. Ümit etmeyen, hayal kurmayan kimsenin ne farkı kalır dağdan, taştan, kuştan, sudan ve balıktan? İnsanı insan yapan her düşüşünde yeniden ayağa kalkabilme ümididir, Ankara'm. İşte senin varlığın beni tutup iki ayağımın üstünde doğrultan tek şey. O bitmek bilmeyen, asla sönmeyen, her an parlayan kıvılcımlar misali tatlı telaşın... İnsanlara sirayet eden "Anadolu çocuğu" hissiyatın. Ben inanıyorum ki Azizim, bir insan bir şehre âşık olabilir. Zira aşk baki olmadığı müddetçe, muhakkak hezeyan dolu bir nihayetten ibaretse ha bir insana ha bir şehre...

Hâsılı Azizim! Ben var oluşumu tattığım bu şehre bütün insanıyetimle sarılmak istiyorum. Hatıralardan tecrübelerden geçen menfaatsel bir muhabbet değil benimkisi. Ben, senin dostane bir gülümsemeyi andıran yağmurlu havalarını seviyorum. Her sokağının, her caddenin ayrı bir ruh ile buluştuğunu görmekten bahtiyar oluyorum. Her gün bambaşka bir hikâyenin figüranlığını yaparken güneşli günlerinde buluyorum kendimi. Her rahmet sonrası ışıltılı bir aynanın cilalı yüzünden akseden hakikatlerine bulanıyorum. Tüm bu curcunanın içinde bir köşede özenle büyüttüğün buğdaylarınla beş çocuk annesi misali merhametle kucakladığın bozkırında doyuyorum. Sevmenin sevilmenin ne demek olduğunu öğrettin bana. İnsanları ile barışık toprağını sebep edip sevdim seni. Ben senin ruhunda parlayan, henüz sönmemiş kohlara nefes olmaya talibim Ankara'm.

Elif Bengi KEKİLLİOĞLU

Bir Ankara Masalı

Aşıntılı sokaklardan geçti, ayaz bir tokat vurarak karşıladı bu garibi. Bir hoş geldinle ilerledi. Harabe, eski otelin karşısında durdu. Yanmış gibi, beyazın üstüne küllü duvarlarıyla Ankara gibi kasvetiyle sarmıştı. Otelden içeri girdi, bir selam saldı.

"Merhaba?"

Tahta masaya yaslanmış uyuyan ihtiyara baktı. Yaklaşım masadaki zile bastı. Adam sakince gözlerini açtı.

"Buyur oğlum, ne edersin gecenin bu vakti?"

"Şehir dışından geldim, boş odanız var mı?"

Yaşlı adam sakince çekmecedan anahtar çıkarıp uzattı. Selçuk anahtarı avucunda tutarak tahta merdivendeki sesli adımlarıyla odasına çıktı. Kasvetli ancak ürkütmeyen bir hava sezdi. Etrafı uzun uzun inceleyerek odasına ilerledi. Sonunda Ankara bu misafiri kabul etmiş, samimi bir davet sunmuştu. Huzuruyla sarılmayı da pek tabii eksik etmemişti. Odaya girdiğinde yatak ve komodine göz attı.

Sabah için kamerasını ve eşyalarını hazırladı ve esneyerek saatine baktı. Yarın başlatacağı gezi oldukça yorucu ve hızlı olacağından yatağa uzandı. Sabah boğazındaki hafif ağrı ile uyandı. Uyku mahmurluğuyla hazırlandı ve otelden çıktı. Nedendir bilinmez yüreğinde bir heyecan, gözlerinde umutlu bir parıltıyla ilk durağı Pembe

Köşk'e doğru yola çıktı. Ekimin sonları olduğundan havada sızılı bir soğukluk hakimdi. Rotasına ulaştığında şansına ki her zaman ziyarete açık olmayan Pembe Köşkü ziyaret edip, fotoğraflayabilecekti.

Rüzgar soğukluğunu tatlı esintilere uğurladığında Selçuk, duraklarına devam ediyordu. Saat öğle vakitlerine geldiğinde yemek için bir yer bulması gerekti ki aklına fakülteden arkadaşının önerdiği yer geldi.

Tarihi Çiçek Lokantasında güzel bir Yaprak Döner yedi. Dinlenmeden sonra Kuğulu Park'a gitti. Banklardan birinde gitar çalan bir sokak müzisyeninin fotoğrafını çekti. Huzurlu melodiyle kuğuları ve onların dostları güvercinleri fotoğrafladı. İlgisini çeken bir diğer şey annesinin peşinden yüzen yavru kuğulardı. 'Hayat işte' diye düşündü, peş peşe sürüklenmekten ibaret. Zamanı azalırken parktan çıktı.

Son olarak Ulus'a geçecek ve oteline dönecekti. Heykele ulaştığında akşama çok az kalmıştı. Çiftleri ve çocukları fotoğraflamaya başlarken fark etti ki burası Ankara'nın mazisinden bir buluşma noktasıydı. Aşıklar, yaşlılar belki de borçlular burada buluşurdu. Bazen imkansızları hissettirir bazen de sonsuz sevgilere şahitlik ederdi bu meydan. Mutluluğun şarkısını güvercinler şakır, üzüntülerine gökyüzü ağlardı. Gözü heykelin önündeki simitçiye takıldı ve ona ilerledi.

"Abi bana iki simit bi ayran verir misin?"

Simitçi istediklerini uzattı. Selçuk parayı çıkartırken sordu.

"Buralarda böyle görmeden gitme dediğin bir yer var mıdır? Ee, hep buralardasın sen bilirsin."

Simitçi para üstünü verdi, biraz düşündükten sonra heyecanlı bir gülümseme yüzünde peyda oldu.

"Senin adın sanın nedir? "

"Öğrenciyim ben abi Selçuk adım. Bitirme projesi için kartpostal hazırlamaya geldim buraya."

"Hea eyi eyi okuyun. Kazım bende, Çorumlu Kazım da derler. Madem bir yerleri görmek istiyorsun ben şu aşağıdaki stadyuma gideceğim. Amatör küme maçları olur orada yarım saate , var gel beraber gidelim."

"Geleyim Kazım abi bir de orayı görelim."

Selçuk ayaklanacakken, Kazım onu durdurdu.

"Az ağlen heri de şu tezgahı toplayalım."

Selçuk yeni tanıştığı Kazım abinin tezgahına yardım etti ve beraber stada doğru yürüdüler. Bu durumdan istifade sorular sormaya başladı.

Maç alanının önündeki satıcıları fotoğraflarken Kazım abi kolundan tuttu.

"Bak burada bardakta ayva yiyeceksin tadı da başkadır bu ayvaların." diyerek ayva aldılar ve içeri girdiler.

Maç bitimine kadar fotoğraflar, tezahüratlarla eğlenceli bir akşam üstü geçirmişti. Selçuk, Kazım abiyle çıkışta bir vedalaşmayla akşamını bitirmişti. Otele geldi, ihtiyar yine uyukluyordu. Odaya girdiğinde çok güzel bir günün ardından nasıl yorulduğunu hissetti. Kamerasını ve eşyalarını komidine özensizce bırakarak yattı.

Sabah hızla kalktı, İstanbul'a döneceği için hazırlandı ancak odada kamerayı bulamadı. Üstelik saati de yerinde yoktu. Çalınmış olduğundan şüphelenerek panikle resepsiyona indi. Kamerayı sordu, yaşlı adam bilmediğini söyledi. Karakola gitmek için otelden çıktı. Solmaz Kılıçtepe Karakolu'na girdi, memurdan yardım istedi.

Kamerasını tarif etti, polisler resepsiyonla görüştü. Kamera kayıtlarını aldılar. Annesinin armağanı olan kamerası, bitirme projesiyle beraber çalınmıştı. Eğer bulamazsa ne olacağını düşündü. O kara kara düşünürken bir memur geldi.

"Kamera ve saatinizi bulduk. Zaten bulurduk da işte genel prosedür... Burada çalınanları bit pazarından başka bir yerde satmazlar ya ondan dedim."

Selçuk sevinçle memurla gitti. Kamerasını kontrol etti, fotoğraflar duruyordu. Kazım abi, uzaktan onu izlerken toz olan üniformasını silkeledi.

"Komiserim!" ona seslenen memurla oradan ayrıldı.

Selçuk bunların farkına varmadan mutlulukla hala kamerasını kurcalıyordu. Rahat bir nefes aldı ve otele döndü. Valizini toparlamıştı, İstanbul'a dönmek üzere yola çıkmak için beklerken Aşti Otoparkında yaşlı bir kadın seslendi ona.

"Sen de mi beklersin?"

Yüzünü sestem tarafa çevirdiğinde gözleri kızarıklık, elleri nasırlı, üzerinde basma eteği ile ince bir penye olan kadına baktı.

"Neyi?" diye sordu ancak kadından cevap alamadı.

Kadıncağz "Sen de mi beklersin?" diye etrafta dolaşıyordu. Anlayamadı ancak "veli" dedi geçti. Otobüsün kalkacağı ikazı geldiğinde bindi ve yerine geçti. Kulaklığında hafif bir müzik çalıyordu, sisli havayı izlerken düşündü. Çantasından not defterini çıkarıp yazmaya başladı.

"Ankara'ya kasvetli , gri şehir "derlerdi. Her hissi kendinden seçtiği için. 'Yalnız' derlerdi ciddi bir diplomat gibi mesafesini koruduğu için. Ancak tam tersiymiş. Her bir sokağı ,her bir insanı ayrı renkti. Fakat en çok turuncuydu. Çalı değil çiçekti, mesela bir Unutmabeni çiçeği.

Yalnızlarındı ama yalnız bırakmayan bir şehirdi Ankara. Ondan olmayı seçene ait ama onu terk edene kırgın...

Benimleydi, ne hissedersen hissetti. Benim bu yüklü ruhumun ağırlarından kaçmadı. Ya da pır pır yüreğim onu boğmadı. Sevindiysen güneşlerle, umutlu esintiler dokundu ruhuma. Üzüldüm, bulutlandı gökyüzü ama kuşlar uçtu vazgeçme der gibi.

Anladım ki, vazgeçemeyenlerin şehriydi. Vedası da kendince özeldi. Uğultulu bir ayazla yolcu etti beni. Kazım abi gibi misafir etti yadırgamadan. Sarıp sarmaladı sıcacık bir baba gibi. Güzel lezzet kokularıyla anne gibi gülümsetti. Yordu da, dinlendirdi de bolca. O yoluna baktı. Bense kendimce Bir Ankara Masalını fotoğrafladım.

Elbet Ankara kendi masalını yazardı, belki bir dizi sözle belki de yağmurlu bir günle. Ancak cesaret ve umut her zaman en iyi dosttu bu şehirde. "

Defterini kapattı, cama başını yaslayarak gözlerinin perdelerini indirdi.

Görmediği çok şey vardı, bir daha diyerek umutlandı. Artık Ankara, şiirinde Selçuk'a da yer verecek, renklerine de ondan bir renk ekleyecekti. Kim bilir? Belki Ankara bir kaç mısra bile verirdi ona. Sokaklarında ondan izlerle...

Nesibe ŞAHİNOĞLU

Aşk Çemberi

İslerin içinde sarı bir çiçek olsaydım
Gövdemi beyaz bir papatyaya
Başımı masmavi, hür semaya
Sislerin içinde beyaz bir gölgeye koşardım

Dün uçuk bir sabahta koşardım
Yağmur yağardı ardımdan hecelerce
Her gün bir başka sabaha uyanırdım
Karanfil kokulu gül bezeli türkülerle

Yanıma kaplayan dağ yamacında
Acımsı bir gülüş sevgi demetinden
Ruhumu gölgeleyen ormanın tam ortasında
İşlenmiş aşk tevhid çemberlerinden

Bugün boğazımız susuzluktan kurudu
Fakat yarın şelaleler gibi çağlayacağız
Bugün kanatlarımız sürünmekten yoruldu
Fakat yarın bir kartal gibi yükseklerden uçacağız

İsmet Çağrı KIZILAĞIL

ATİ

Yaşadıkları yer, dağların eteklerinden kar kalkmamasının yanı sıra iç titretmesiyle ünlüydü. Buradaki halk potur[1] giymeye o kadar alışkındı ki yaz aylarında bile çıkarmazlardı. Sokakta yürürken, genellikle kahverengi yün ipliğinden el tezgahlarında dokunan, ne kadar sık dokunursa o kadar değerli olan, halkın tabiriyle ehramlı [2] kadınlara çokça rastlanırdı. Güneşin yüzlere güldüğü sayılı günlerde de saçak altlarına yazılan "Dikkat buz düşebilir", "Saçak altında durmayınız" vb. tabelalar dikkat çekerdi. Sabah ezanıyla gün başlar, akşam ezanıyla gün biterdi. Muhip Hoca'nın asıl mesaisi yatsıdan sonra başlardı. Mahalleli "Muhip Efendi" derdi ona. Muhip huysuz adamdı. Öğrencileri dışında kimseye "Hoca" dedirtmezdi. Ne kendi yaptığı çalışmayı beğenirdi ne de başkasının çalışmasını "İyinin ötesinde daha iyi vardır." diyerek iyinin ötesine geçmek için çalışırdı hep.

Bütün gece sobadaki çatırtısıyla ona eşlik edecek iki koca kütüğü köşedeki tamirciden alır kütüphanenin yolunu tutardı. El oyması sandalye ve masaların cilalı ağaç kokusuna karışmış mürekkep kokusu yüksek lisans, doktora derken ta gençlik yıllarından üstüne sinmişti. Masası hep bir gün önceki çalışmasının dağınıklığıyla dururdu. Tükenmez kaleminin mavi mürekkebi, kağıtlara dökülmesin diye, masanın en uzak sol köşesinde dururdu. Sabah ezanından sonra kütüphaneden üç sokak ötedeki fırına gider dumanı üstünde ekmekleri alır eve gelirdi. Karısıysa "Biraz daha az çalışsan Efendi, bak sonra belim ağrıyor boynum ağrıyor diye yakınıyorsun."

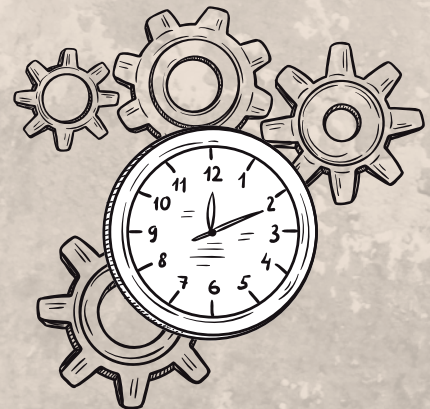
demeyi sözünün değeri olmadığı düşüncesiyle artık bırakmıştı. Her ne kadar karısı bütün bu ve bunun gibi "Ben sana çalışma demiyorum ama yaşın ilerledi artık şu sağlığına dikkat et."

Cümlelerini söylemese de Muhip Efendi "Selamünaleyküm." diyerek içeri girip ekmekleri karısına verene kadar gözlerinden okurdu.

Büyük oğlu Arif babası gibi mühendis olmak istiyordu. Babası talebesi olsun diye onun üstüne düşse de Arif, babasının sinirli, gergin, öğreteceği şeyi tabiri caizse kafasına vura vura öğretmesinden hoşnut değildi. Bu yüzden farklı üniversitede okumak istiyordu. Bir gün eve gelen zarfla Arif'in üniversite sınav sonucunu ilk gören annesi oldu. Kendisi üniversite okurken severek evlenmişti. Aklına mesleğe mezuniyetinden 10 sene sonra başladığı ilk gün geldi. Ellerin titreyişi, biriyle konuşurken ki kekeleyişi, hata yapma korkusu, tek başına kalmışlığı...

[1] Doğu'da yünden yapılan içlik için kullanılır.

[2] Asıl adı "İhram"dır. İhram:(ihra:mı), Arapça *ihrām*1. isim Hacca giden Müslüman erkeklerin dikişsiz, beyaz bir peştamal ve omuza atılan bir havludan, kadınların ise bolca bir elbiseden ibaret olan kıyafetleri.3. isim Eskiden Yunanların, Romalıların, günümüzde ise Berberilerin büründükleri geniş, beyaz, yünlü çarşaftan giysi. (sozluk.gov.tr)

Akşamına Efendi eve gelmeden Arifi yanına çağırır, mutfak masasına oturttu. Kendi başına karar vermeyeceğine dair söz aldıktan sonra sınav sonuç kağıdını verdi. Arif'in göğsü yerinden çıkacaktı. Nefesini kesecek sonucu, az çok tahmin edebiliyordu. İstanbul'da mühendislik kazandığını görmesiyle gözlerinden incilerin dökülmesi bir oldu. Arif, annesinin yıllar önce yaşadığı tek başına kalmışlığı tam da şu an yaşıyordu. Annesi daha fazla ağlamasına müsaade etmedi. Efendi eninde sonunda öğrenecekti ama bu duruma bir çözüm bulmadan öğrenmesi pek de iyi olmayacaktı. Arif'in ellerini avuçlarına aldı sımsıkı tuttu.

Küçüklükten beri bu onu rahatlatırdı, yanında olduğunu ve varlığını hissettirmek istiyordu. Çünkü gitmenin ya da kalmanın kararını Arif'in kendisine bırakırsa gittiğinde gittiği için kaldığında kaldığı için vicdan azabı çekeceğini biliyordu. Aynı gitmek istediğini bildiği gibi. Muhip Efendi'nin Arifi yetiştirmek için gösterdiği çaba da ortadaydı. Beklentisi yüksekti. Daha tam olarak konuşmadan kapı çaldı. Arif annesinin kağıdı sakla kaş göz işaretine çaresizce boyun eğdi. Kağıdı gömleğinin cebine sokuşturdu. Beklenildiği gibi gelen Muhip Efendi'ydı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra salona geçti. Arif sessiz ama her zamanki gibi saygıyla dik bir şekilde koltukta kendine çıkış yolu arıyordu. Aylarca kaçmak istediğim sona geldim diye düşündü. Muhip Efendi sessizce yemek masasını hazırlayan eşine bakarak "Sınav sonuçları da bugün yarın açıklanır. Haberin olsun." diyerek alttan alta uyarısını yaptı. Bu söz üzerine Arif hafifçe kıpırdandı.

Gözü ister istemez sağ göğsünün hizasındaki sonuç kağıdına kayıyordu. Sırtından ve alnından akan ter damlalarından kendini ele verecek diye düşünüyordu. Babasının gözünden en ufak ayrıntı kaçmazdı. Nitekim öyle de olmuştu. Gömlek cebinin köşesinden ucu görünen kağıda bakan babasının soru sormasına kalmadan kurtarıcısı anahtarla içeriye giren kardeşi Asaf oldu. O da gelecek sene üniversite sınavına girecekti.

Arif'in bir kez daha gözleri doldu. O giderse kardeşi ne düşünecekti ne yapacaktı? Onu da yanına alabilir miydi? Her şeyden önce kendisi gidebilir miydi? Çıkmaza çoktan girmişti de daha fazla orada zaman geçirmemek adına annesine yardıma kalktı. Bir işaret bekliyordu ondan. Annesi "Benim elimden bir şey gelmez." dese bile üzerinden sorumluluk yükünün kalkacağını, ümidini kaybedip havlu atacağını hissediyordu.

Bütün yemek boyunca Arif ara ara zorla konuşmaya dahil oldu. Muhip Efendi bu durumun üzerinde çok da durmadı. Gününbirlik bir can sıkıntısı olabileceğini düşündü. Bütün sene bir sınav öğrencisinin ne kadar çalışması gerekiyorsa Arifi kat kat daha fazla çalıştırmıştı. Üniversiteyi kazanamayacak değildi ya. Yatsı ezanının vakti gelip Muhip Efendi evden çıktığında Arif ve annesi derin bir nefes aldılar. Bir şeyden habersiz Asaf her zamanki gibi çayını alarak ders çalışmaya gitti. Masayı toplarken de çayları doldururken de Arif hala annesinden bir işaret bekliyordu. İşler bitip salonda oturduklarında beklediği işaret annesinin çayını içtikten sonra gidip yatmasını söylemesi değildi.

Annesi de uyuyamayacağını biliyordu ama oğlunun yoğun duygularının biraz dinmesini bekliyordu. Şimdi ne söylese yanlış anlaşılabilirdi. Yatmaya giden Arif'in ardından sabaha kadar düşündü. Oğlunun gitmesini istemiyordu. Kalırsa mutsuz olacağını da az çok tahmin edebiliyordu. Ne kadar kendine itiraf etmek istemese de gerçekçi olmak zorundaydı şimdi vereceği karar Muhip Efendi ve oğlu arasında yapacağı bir seçim aynı zamanda Asaf'ın da sınav sonucu için bir tepkiydi. Sabaha kadar o düşündü, Muhip Efendi ise bir şeyden habersiz çalıştı. Diğer hocaların da onunla aynı fikirde olması Arif'in üniversitede kalması için bir şanstı. Sabah ezanıyla beraber kütüphaneden çıkıp her zamanki gibi fırından ekmekleri alıp eve geldi. O daha kapıyı çalmadan kapıyı açan karısına baktı. Bir şey söyleyecek gibiydi. Daha mesai başlamamıştı sınav sonucu gelemez diye düşündü. İyi de bunun dışında söyleyeceği şey neydi? Ses etmeden içeri geçti. Elini yüzünü yıkadı, kıyafetlerini değiştirdi, kahvaltı masasına geçti. Biraz sonra Arif ve Asaf da sofradaki yerini aldı.

"Arif'in sınav sonucu geldi."

Beklemediği anda annesinden gol yediğini düşünen Arif'in yanakları yanmaya başladı başını öne eğdi. Babasından önce Asaftan tepki geldi. "Nereyi kazandı?" Onun sorusuna cevap vermekten çok kocasının tepkisini görmek için sakince annesi sözlerine devam etti.

"İstanbul'da mühendislik kazanmış."

Herkes ne diyecek diye gözünün içine bakarken Muhip Efendi hiçbir şey söylemeden kahvaltısını etmeye devam etti. Babasının bir tepki vermemesi Arif'i stresten bayıltacaktı. Hatta tam şu an bayılsa yeriydi. Kahvaltı boyunca hiç kimse tek kelime daha etmedi. Muhip Efendi üniversiteye gitse bir dert, dışarı çıksa başka dertti. Hayal kırıklığına uğramıştı. Dışarıdaki insanların değil de Arif'in bir cevap beklediğini biliyordu. Bırak başka şehre göndermeyi onun öğrencisi olmaması söz konusu bile olamaz derken gerçek ayaz gibi çarpmıştı suratına. Üstelik yüzünü saklayabileceği bir atkısı da yoktu. Kahvaltısını bitirdi. Oturma odasına geçti. Bir süre sonra karısı çocukları evden gönderdikten sonra elinde kahveyle geldi. Efendi kendine yedirememiş olsa da bu arada kararını vermişti. Kahvesini alırken "İstifa edeceğim." dedi. Karısı buna yorum yapmadı. "Arif'ten ayrılmak istemiyorum ama o en başından beri kararını vermiş, burada okumayacaktı. Bunun için çalıştı çabaladı. Emeklerinin karşılığı da ortada." dedi.

Efendi'nin göğsü yavaşça şişti, nefes verirken hiç içmediği kahvesini masaya bıraktı. Kahvenin yanındaki soğuk sudan içindeki yangını söndürmesi medetini umarak birkaç yudum aldı.

"Gitsin." demeye ne dili varıyordu ne de gönlü razıydı. Karısının sözleri de ne derse desin Arif'in gideceğinin yankısıydı. Son cümlesi "Gözüme gözükmesin." oldu.

Evden çıktı, kütüphaneye gitti. Yolda tanıdıklara selam veriyor merhabaya durmuyordu.[1] Arif'le beraber Asaf da telaşlanmıştı. Akşam eve geldiklerinde Muhip Efendi yoktu. Annesinin yanına koşan Asaf abisinden önce sorular yağdırmaya başladı. "Ne oldu, babam ne dedi, izin verdi mi, abim gidecek mi? " Art arda gelen soruların hangi birine cevap vereceğini şaşırان annesi "Böyle yaparsanız babanız gönderse bile ben göndermeyeceğim." dedi. Arif kardeşini ensesinden tuttuğu gibi yanına çekti, eliyle ağzını kapatarak susturdu. İki gündür dili tutulmuştu sanki. Annesi onu anmış gibi Arife döndü. "Çok konuşmadık. İstifa edeceğini söyledi ve gözüme gözükmesin dedi." Bu da demek oluyordu ki eğitimi ile ilgili bir kararı ilk defa tamamen Arife bırakmıştı. Babasının istifa sebebi olmak istemiyordu. Bunu duyan Asaf çoktan abisinin elinden kurtulmuş, babasının istifasını önemsemekten oynamaya başlamış bir yandan da abisinin yanında üniversite okuma hayalleri kuruyordu. Birkaç gün içerisinde kayıt yaptırmak için İstanbul'a giden Arif, döndüğünde de babasının hala eve gelmediğini öğrendi. Hayal kırıklığı olmak istememişti ama hedefleri vardı.

Aynı babası gibi işine gönül vermek; iynin ötesindeki daha iyi için çalışmak istiyordu. Her ne kadar Efendi "gözüme gözükme" dese de kütüphaneye gitti. Babası burada yoktu. Mahallenin altını üstüne getirdi ama bulamadı. En son babasının üniversitede olabileceği geldi aklına. Aklına gelen başına geldi. İstifa dilekçesini bırakmış, arkadaşlarıyla vedalaşırken "Eee, Arif ne yaptı okulu?"

sorularına cevap verememiş, yüzü kızarmıştı. Bahçede binanın karşısındaki bankta oturmuş son defa gençliğine, emeklerine, öğrencilerine, hayatına bakıyordu. Arif'in geldiğini gördüğünde Muhip Efendi'nin kalbine bir bıçak saplandı sanki.

Arif oturmak için müsaade aldığında tek söz etmedi. Arif babasının yanına oturdu. Ona döndü. Elini öpmek için uzandı. Muhip Efendi izin vermedi. Arif kendini anlatmak için ağzını açmıştı ki babası onu susturdu. Muhip Efendi'nin yaşadığı hayal kırıklığını bir kenara bırakması, olanları hazmetmesi gerekiyordu. O, bunu yapamayıp oğlunun mutluluğu için benliğinden vazgeçmişti. Bunun üstüne daha ne söylenebilirdi ki?

[1] Selam verip lafı çok uzatmaya fırsat vermeden bulunduğu yerden ayrılmak anlamında.

Dilara ÖZDOĞAN

Ara Güler'in 1957'de İstanbul'da çektiği bir mezarlık fotoğrafı

Gören Gözler

Topladıkları otların hüznü ellerine bulaşmış Kazım dede. Yere çökmüşler. Kız annesinin eteğine sığınmış şaşkın gözleriyle.

Bir mezarlığın yürüyemeyecek kadar mezarla doluğuna şahit oldun mu sen hiç? Adım atmaya dahi yer yok burada. İşte tam öyle bir mezarlık. Ama ne mezar taşları var, görmelisin. Senin, benim boyum kadar. Soğuk ve adil mezar taşları. Ölümün herkesi eşitlediğini göstermek için boy atmışlar sanırsın. Yeryüzü eşitleyemezken, ölüm nasıl da sıraya diziyor herkesi...

Bir kız var Kazım dede. Sanki gözleri ayrı bir mezarlık... Çok büyük değil yaşı. En fazla on üç, bilemedin on dört. Yanında da bir kadın duruyor. Hani anne kokulu yazmalar olur ya, ikisinin de başlarında onlardan var. Yazmalar hayat kokuyor. Onlara bakınca ölümler yurdunda ne işleri var bir türlü kavrayamıyorsun Kazım dede.

Kız ellerindeki otları sınıksız tutmuş, kadın da arkasını dönmüş kuru otları topluyor. Bu otlar ve yapraklar, mezarlığın gerçek sahibinin kendileri olduğunu hatırlatmak ister gibi kaplamış her yeri. Belki de bu iki kişi ot ve yaprakların arasında ölümlere yer açmaya uğraşılıyor. Kim bilir? Biz bilemeyeceğiz ya! O kesin.

Sanki bu fotoğraf gören gözlerin renklerine boyansa, bütün duygular kanatlanıp uçacak Kazım dede. Bu renksizlik öyle gerçek ki belki de mezarda renk diye bir şey yoktur diye düşünüyor insan. Sen dert etme göremiyorsun diye.

Dünyadan elini eteğini çekenlerin meskeninde görmek için göze gerek yoktur zaten. Mezarlığa girerken dünya gözlerini bir kenara bırakıp hakikati takmalı insan gözlerine. O hakikatle bakmalı bir de özüne. İşte o vakit alem dile gelir kim bilir Kazım dede.

Ağırlığın Rotası

Hayat hapsolürken insanın leblerinde
Zamanın sarhoşluğu kalkar
Yorgunluđun demlerinden.
Eriken vakit tek nefesin üzerinde
Limanın rotası özlem olur bileklerde
Deniz akmyorken belleđin sessizliđinde
Hatıraların ağırlığı yakar insanı büyük bir azimle.

İclal DOĐANSOY

“Okuma serüvenim, yazma serüvenimin bir parçasıdır.”

Yazar Necip Tosun, yazarlık serüvenini anlattığı Fidan Grubundaki genç yazar adaylarına kitaplarını da imzaladı.

Röportaj: İlayda Yıldırım

Günümüz edebiyat dünyasının önemli ismi, öykülerinin yanı sıra deneme ve inceleme alanında kıymetli eserlerin müellifi yazar Necip Tosun, Bilge Yazarlar Projesi kapsamında da gençlere deneyimlerini ve tecrübelerini anlatıyor. Necip Tosun ile kalıcı öykü yazmanın kuralları ile okumanın önemine dair konuşarak genç yazarlara tavsiyeleri üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik.

-Sizin öykü türü dışında başka yazın türleriyle ilgili eserler vermediğinizi biliyoruz. Öykü eleştirisi, inceleme yazılarınızı da okuma fırsatım oldu. Öykünün estetiğini, yaratıcılığını hatta kalıcılığını yakalamak zordur. Bizlerin öykü yazarken esas dikkat etmesi gereken noktalar nelerdir?

-Öyküyü oluşturan bileşenleri açılış ve

kapanışlar, atmosfer, bakış açısı, tasvir, leitmotiv, anlatıcı kişiler vb. olarak sıralarsak öykü yazarken nelere dikkat edeceğimizi de ortaya koymuş oluruz. Bir öykünün yazılış biçimi, yazar stratejisi, kullanılan teknik açılışların nasıl olacağını da belirler. Ama her durumda yazar, başlangıçlarda, okura daha ilk cümlelerde okunmaya değer, anlamlı bir metinle karşı karşıya olduğunu hissettirmek ister. Bu yüzden gösterir, açıklar, ayna tutar.

Açılışlarda, öykünün ritimli mi, düzensiz mi, kışkırtıcı mı, durağan mı olduğu ortaya konur. Diğer yandan yazar, hangi stratejiyi belirlerse belirlesin, açılışlarda birazdan anlatacağı öyküyü temsil edecek temel ve belirgin bir atmosfer, ilgi çekecek bir bilgi ve sahne oluşturma peşindedir.

Bir yazar açılışlarla birazdan anlatacağı her şeye hâkim, bilinçli ve kuşatıcı bir sese sahip olduğunu, anlatma ateşiyle yanıp tutuştuğunu, hikâyenin önemini ve tam da okuyana göre olduğunu hissettirmek ister. Vaatkâr, ilginç, okurun tutunacağı bir açılışla işe başlamayı arzular. Anlatısının ilk sayfalarını sıralama ve düzenlemenin en gerekli sahnesiyle açarken; birazdan anlatacağı hikâyenin potansiyelini de buraya yerleştirmek peşindedir. Bazı yazarlar öyküye tam da düğüm yerinden başlar.

-Final daha mı önemli?

-Yazarların anlatım serüvenlerini izah ettikleri yazılara bakılırsa, onları en fazla meşgul eden bölümün finaller olduğunu görürüz. Çünkü finaller, hikâyenin çekiciliğini artırmak için en uygun bölümdür. Bu yüzden pek çok yazar, metin boyunca sorduğu soruları, yarattığı çatışmaları sonlarda anlamlı bir finale kavuşturma eğilimindedir. Bunun için de aktarmaya çalıştıkları meseleler için; başlangıçları "soru sorma", sonucu da "cevaplama" kurgusu içinde hareket ederler. Bu anlamda başlangıçlarla bitirişler arasındaki uyumu yakalamaya çalışırlar. Bir yarım bırakılmışlığı bile özenle seçer, nerde susulacak sorusunun peşine düşerler. Kuşkusuz bir metindeki finalin önemi ya da önemsizliği olay örgüsü ve kurgu ile ilgili bir durumdur. Bir yazar, olay örgüsünde, anlatımda, bakış açısında finalleri önemsizleştirebilir; böylece okur, bir final beklentisi içine girmez. Yazı üslubunda, büyük fotoğrafta yazar, ustalıklı sonu önemsiz kılabilir. Böylece seçeneksiz sonların yarattığı hayal kırıklıkları, yazara dayatılan son yazma gerilimi ortadan kalkmış olur.

-Bir söyleşinizde sizin yazı hayatınıza bilinçli bir şekilde başlamanıza neden olan etkenin arkadaş ortamınız olduğundan bahsetmişsiniz. Böyle bir ortam düşünüldüğü zaman kendimizi geliştirmek için bu çevrenin içinde bulunmak gerekli midir?

-Her yazar/yazar adayı benzer eğilimi, duygu ve düşünceleri taşıyan insanlarla iletişime geçmek, birlikte olmak, en azından yaptığı işin onlardaki karşılığını öğrenmek, bilmek ister. Bunun için de çeşitli mekânlar, ortamlar yaratmışlardır. Edebiyat meraklıları kahveler, meyhaneler, köşkler, dergi ve yayınevi mekânları gibi yerlerde toplanarak karşılıklı iletişime geçmişlerdir. Kuşkusuz bu etkileşim yaptıkları sanatı geliştiren, zenginleştiren bir işlev görmüştür. Dersler, öğütler, bilgiler alınır, kendi bireysel yol haritalarına yön çizilirdi. Edebiyat merkezli bu toplantılar giderek bir mahfil olmaya, bir edebiyat anlayışı oluşturmaya doğru yön alırdı. Özellikle genç yazar için buralar bir okul olur, pek çok üstatla bir arada bulunma ve tecrübelerden yararlanma imkânı doğardı.

Yazarlık eğitimi bilinç, sevgi ve arzu ile başarıya ulaşılabilir.

Dergiler genç yazar adayının yol bulacağı, yeteneğini geliştireceği, sanat-edebiyat dünyasını tanıyacağı en önemli imkânlardan biridir. Burada ilk yazılarını yazarak yazılarını test eder, gelen tepkileri, yankıları değerlendirir, yazdıklarının ne olduğunu anlarlar. Bu dergiler genç yazarlar için bir anlamda okul işlevi görür.

Bir örnek vermek gerekirse Maver'a'da Cahit Zarifoğlu'nun yürüttüğü "Okuyucularla" bölümü, pek çok yeteneğin ortaya çıkmasına vesile olmuş, genç yazarların yazdıkları metinler değerlendirilmiştir. Ne var ki bu imkânı bulan yazar adayları oldukça sınırlıdır ve dergilerin bir günde postalarına düşen yüzlerce metni okuyup, değerlendirmeleri imkânsızdır. Bütün bu nedenlerle son dönemlerde sıklıkla gündeme gelen "yazar okulları", "yazar atölyeleri" yazar adayları için oldukça işlevsel gözüküyor.

-Öyküleriniz, söyleşileriniz birçok köklü dergide yayımlandı. Günümüzde dergicilik sektörünün bizlere kazandırdığı edebi nitelik sizce nedir? Bizler gibi edebiyatla ilgili gençler dergi alanında nasıl çalışmalar yapabiliriz?

-Benzer anlayış ve tutum içerisindeki insanlar, aynı havayı koklamak, bir sohbet halkası oluşturmak, safları sıklaştırmak, ortak bir hedefe doğru ilerlemek için dergi çıkarırlar. Bu yürüyüşte bir araya gelen insanlar, birbirlerinin yaptıklarını, ürettiklerini ortak bir platformda görmek ve birbirlerini etkileyerek bir arayışa katılmak, ortak kolektif bir sesin parçası olmak isterler.

Yetenek, coşku ve adanmışlıkla yazar olma hevesindeki genç yazarlar, yazarlığını kanıtlamış olgun yazarlarla dayanışma içerisinde ortak bir fotoğrafta yer alırlar. Ne var ki yazarlar, sanatçılar, şairler kendine has özelliği, görüşleri, gelecek tasarımları olan müstesna insanlardır. Dolayısıyla yazar sadece yazısını yazıp bir kenara çekilmek istemez. Yazdığı dergi kendine değer versin, itibar göstere ister. Diğer yandan yazar kendi sanat politikasının aynısını dergisinden bekler. Kendi yazı serüvenine yazdığı dergisinin de eşlik etmesini arzu eder. Bütün bunları istemek hakkıdır da. Ancak tam da burada yazarın beklentileriyle derginin konumu çatışır. Çünkü dergi şahsi bir serüven değil, kolektif bir serüvendir. Dergi yönetimi birçok dengeleri gözetmek, hatta giderek bazı tercihler yapmak durumundadır. İşte şahsi beklentilerle dergi beklentileri ve kararları uyuşmadığında kopuş gerçekleşir. Aslında şiir, öykü gibi oldukça şahsi bir iş yapan insanları bir arada tutmak hiç de kolay değildir.

Her yazar kendi kaderini yaşar.

Gençler için dergiler bir okuldur.

Bir dergi de öncelikle gençler için çıkar. Çünkü burada yazar kendini test eder, yazar ve ismini tanıtır. Aynı zamanda edebiyat dergileri gençler için bir edebiyat ortamı olur. Usta yazarlarla tanışır, kendini geliştirir. Usta yazarlar ise daha çok kitapları için yoğunlaşmalıdır. Ama gençler için dergiler bir okuldur.

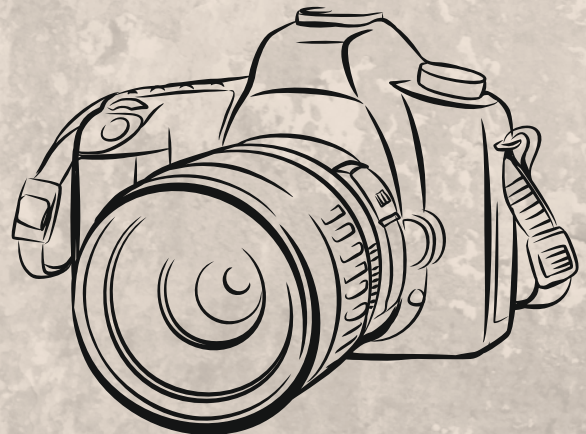
-Günümüz edebiyat mecmualarını değerlendirdiğinizde modern edebiyat hakkında ne düşünüyorsunuz?

-Kuşkusuz bir öykücünün ne anlatması, neyi anlatması gerektiğini en iyi kendisi bilir. Dolayısıyla bir yazar kendisini, duygularını en iyi ifade edecek bir temayı, konuyu en iyi biçimde metne yansıtmak ister. Bunu yaparken de her sanatçı, yaşadığı deneyleri karşılayıp onu sanat katına yükseltecek estetik, dil ve biçim arayışı içerisinde olur. Kendi yolunda ilerlemek, özgün ve yeni olmak pek çok yazarın ortak arzusudur. Çünkü yazar her durumda biçim ve içerikle kendi olmak, esere kendi anlayışını yansıtmak ister. Ancak bu kendi olma sürecinde bile birikimi bilme, öncülerini tanıma ve anlamlandırma yaşamsal bir gerekliliktir. Açıktır ki, edebiyata ne getirdiğimizi bilmek için öncelikle nelerin var olduğundan haberli olmamız gerekir. Bu anlamda kendisi olmak isteyen genç öyküçüye konu dikte etmek, yol göstermek, neyi anlatması gerektiğini belirtmek anlamlı değildir. Çünkü o zaten ancak kendi duygularını, görebildiklerini, keşfettiklerini yazabilecektir. İnanmadığı, ulaşamadığı, kendisinde karşılığı olmadığı duyguları, düşünceleri elbette kaleme getiremez. Genç öykücünün yapması gereken kendi olma peşinde gitmekle birlikte, büyük öncülerini tanımak, önemli durakları iyi analiz etmek ve kendi yolunu ona göre çizmektir. Onları kalıcı yapan temel özellikleri iyi belirlemek hayati bir önem taşır. Değilse, her eleştirmen, her öykücü elbette kendi öykü anlayışını genç öyküçüye kabul ettirmek isteyecektir. Doğaldır bu.

Ne var ki kendini iyi analiz etmiş öykücünün, tüm yönlendirmelerden yararlanmakla birlikte kendi yolunu daha sağlıklı çizeceği aşikârdır.

-Biz gençler de emeklerimizi, deneyimlerimizi, yaşamışlıklarımızı sizler gibi geride bıraktığımız tecrübeleri yeni bir iz bırakarak gelecek çağlara kazandırmak istiyoruz. Sizlerin tecrübelerine istinaden biz gençlere önerileriniz nelerdir?

-Yazarlık öncelikle "okuma" ve iyi bir "kütüphane oluşturma" serüvenidir. Yazar bu okuma serüveninde seçer, ayıklar kendi dünyasına en yakın kitaplardan bir kütüphane oluşturur. Sonra bu kütüphaneye bir ömür kendi yazdığı kitaplardan oluşan bir "raf" eklemeye çalışır. Önemli yazarlar, yazarlık ve okurluğu bir arada yürütürler. Bütün yazarlar, kitaplardan yaratılmış bir yazar olup kütüphanelerde büyük yazarlarla aynı rafta ölümsüzlüğe ulaşmak isterler. Okurluk ve yazarlık hep yan yana yürüyen eylemlerdir. Tüm önemli yazarlar, yazarlık ve okurluğu bir arada yürütürler. Bu yüzden yazarlık eğitiminin ilk adımı "okumayı öğrenme" olmalıdır. Okuma öğrenilmeden yazarlığın öğrenilemeyeceği bilinmelidir. Daha sonra yazar aday "görmeyi" öğrenecek, en son da "yazmayı" öğrenecektir.

Yazarlıkta ikinci kural ısrar ve adanmışlıktır.

Biz elbette yaşadıklarımızdan, çevremizden ve okuduklarımızdan yapılız. Bunlar bizi, hayatımızı, kimliğimizi şekillendirir. Okuma tutkunları hiç şüphesiz öncelikle kitaplardan inşa edilirler. İyi bir seçişle oluşturulmuş kütüphaneler o insanın kimliğini de belirler. Kitapların ışığından hayata bakar, onun kılavuzluğunda ilerler, hayata karşı tutunma ve mücadele gücünü onlardan alır. Marguerite Yourcenar "Bir insanın düşünce biçimini yeniden oluşturmanın en iyi yolu, onun kitaplığını yeniden kurmaktır." der. Kitaplar bu anlamda hem toplum hem kişinin hafıza mekânlarıdır. Yazarlıkta ikinci kural ısrar ve adanmışlıktır. Yazmak, çileli, zor, neredeyse karşılıksız bir hayata talip olmak demektir. Çünkü edebiyat insandan bir hayat talep eder. Siz ona koşulsuz teslim olmadan o gizlerini, güzelliklerini açmaz.

Yazar bir olaya, duruma herkes gibi bakmaz, bir yazar gözüyle bakar. Bundan sonrası çaba, yetenek ve işçiliktir. Bu keşfi, dil bilinci, muhayyilesi, biçimsel yaklaşımı ile görünür kılacak, yeni bir oluşa dönüştürecektir. Eser bu süreçlerden sonra var olur. Ne var ki bu keşif süreci her yazarda değişik biçimlerde tezahür eder. Aslolan barajı su ile doldurmak, yağmur bulutlarını beklemek, kandilin yağını ve fitilini hazır etmektir.

Okuma eylemi bir plan program içinde olmalı.

Yazar okuma uğraşını her durumda hayatının bir parçası yapar, okumadan yazılmayacağını bilir, okumayı ve yazmayı bir hayat biçimi hâline getirir. Gerçekten de yüzde onu yetenek yüzde doksanının çalışmak olduğu doğrudur. Bütün yaşanmışlıklar, tecrübeler aynı yöne işaret eder: yazmayı ancak okuyarak öğreniriz. İşin zanaat yönü burasıdır. Yazar okuma uğraşını her durumda hayatının bir parçası yapar, okumadan yazılmayacağını bilir, okumayı ve yazmayı bir hayat biçimi hâline getirir. Okuma serüveni kendi sesimizi bulacağımız yazar, kitap arayışdır. Tüm okumalardan sonra bu yazarlarda yoğunlaşabiliriz. Okuma, yazma serüvenim boyunca belli bir disiplin ve kuralla çalıştığım için rastgele kitap okuma alışkanlığım hiç olmadı. Her zaman çalıştığım veya ilgilendiğim bir konunun gerektirdiği kitapları okurum.

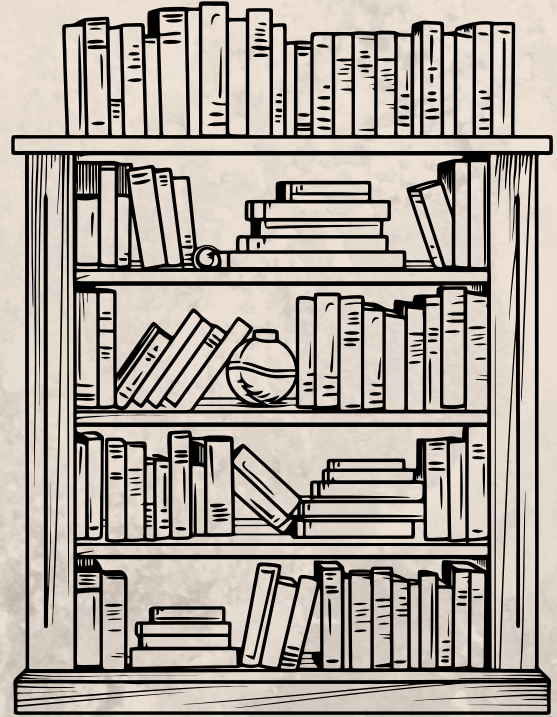

Uzun zamana yaydığım kitap çalışmalarımın bir parçası olarak o kitapları toplar, biriktirir sonra yazdığım kitabın gereği ise okuma sırasına koyarım. Güncel kitapları alırım, bu kitaplar çalışmalarım ile ilgiliyse öncelikle okurum değilse güncel olduğu için o kitabı okumam. Benim bu durumum belki keyifli bir okuma serüveni değil ama diğer yandan verimli, zengin ve sonuçta üretkenliği doğuran bir okuma disiplini. Sonuç yüz güldürücü olduğu için çoğunlukla zevkli *okuma anlarından vaz geçiyorum*.

Düzenli tuttuğum günlükler beni yazarlığa sürükledi.

Günlükler benim yazarlığımın tek nedeni desem abartmış olmam. Çünkü benim yazı hayatım tümüyle günlük tutmamla başladı. Ben hiçbir şey yazmıyorken günlük tutmaya başladım. Düzenli bir şekilde tuttuğum günlükler sonunda beni yazarlığa sürükledi. Bu anlamda ben tüm yazılarımı günlüklere borçluyum. Öyle ki hiçbir hesabım, kurgum olmadığı hâlde öykü serüvenim de burada başladı. Bir gün aralıksız günlük yazmak için günlüğümü elime aldığım da arka arkaya 12 öykü yazdım. Hem de tümü aralıksız 12 gün boyunca. Ben tasarlamadığım bu olaydan sonra bu öyküleri pek az değişiklikle dergilerde yayınladım.

Yazmak insanın bir meselesi olmak demektir. Yazar bir "meselesi" olduğu için yazar, yazı hayatı boyunca bu meseleyi güçlü bir dille insanlara aktarmak, inandırıcı kılmak için uğraşır. Meselesi olmayan bir yazarın yazma gerekçesi de yoktur. Mesele onu yazmaya davet eder hatta zorlar, kıskırtır. Yazarın meselesi öncelikle hakikati edebiyatın diline dönüştürmektir. Çağına tanıklık, itiraz ve başkaldırıdır. Yaşadıklarıyla hesaplaşmadır. Bütün büyük yazarlar, merhamet, adalet, vicdan, özgürlük temalarının izni sürerek çağını tutanaklara geçirir ve yarınlara aktarırlar.

GİZ

Sen roman değil bir şiirsin
Dağlar için okudum kalbim için yazdım seni
Huzurum geçici ağlasam da kar etmez
Çaresizliğe demir atmış sevdanın sahipleri

Bir cesaret üzerinde yürüdüğüm
Kaldırım taşları ile duvar ördüğüm
Kimse bilmez kimse gizlemez
Adın şafağında sanki bir kördüğüm

Muhammed Berk EKİCİ

Genç Yazarlarımız Edebiyat Dünyamıza İlk Adımlarını Attı

İnsanlar kelimeler ve kavramlarla düşünür. Düzenli ve anlayarak okuma ile düşünce arasında da doğrudan bir ilişki vardır.

Düşünceye derinliğine sahip olanlar bu düşüncelerini farklı iletişim yoluyla dışa vururlar. Aynı düşünce, ayrı ayrı insanlar tarafından resim, sinema, edebiyat gibi farklı ifade ve vurgular ile dışa vurulur. En yaygın ve etkili ifade biçimi ise hiç kuşkusuz konuşma ve yazma şeklindedir.

İçinde yaşadığı topluma ve insanlığa karşı sorumluluk duygusu gelişmiş olanlar, duygularını, düşüncelerini, hayallerini, beklentilerini daha çok yazarak ifade ediyor. Elbette bu bir tercih.

Tercihini yazmadan yana kullanandan fikirlerini doğru, anlaşılır, açık, özgün ve akıcı olması beklenir. Bunun yolu; seçilen kelimelerin gücünden ve dilin doğru kullanımından geçer. Bu kural dünyanın her tarafında aynıdır ve her önemli yazarın başvurduğu bir sistemdir.

Neden yazmalıyız?

Her yazarın yazma nedeni farklı sebeplerden olabilir. Genelde insanlar; Duygularını, düşüncelerini, deneyimlerini, özlemlerini, hayallerini, tanıklıklarını, bildiklerini, hissettiklerini içinde tutarak, kendisiyle birlikte yok olup gitmesine göz yummazlar. Tüm bunları bir şekilde kayıt altına alarak, yarınlarına taşımak isterler.

Peki, tüm bunları herkes yazabilir mi?

Evet, elbette yaza bilir. Ancak, iyi, güzel, akıcı, etkili, özgün ve kalıcı yazamaz.

"Her kaşıkçı kaşık yapar ama sapını ortaya getiremez" atasözümüz işte bu ve benzeri durumları anlatmak için söylenmiştir.

Ülkemizde ve dünyanın dört bir yanında edebiyat tarihine damga vuran, çağları aşarak günümüze kadar gelen yazarların önemli eserleri vardır.

Üzerinden yüz yıllar geçtiği hâlde değerini yitirmeyen, alanında örnek olarak görülen bu kitaplardan hepimizin kütüphanesinde vardır. İşte; Kültürde, sanatta, edebiyatta kendine has bakış açısı olan, bir hakikati dile getiren, düşünce dünyamıza değer katan, özgün bir üslupla ortaya konulmuş her eser bugünden yarına kalır.

Türkiye'de başka örneği olmayan, Ankara Valiliği, TYB ve ASBÜ iş birliği ile yürütülen Bilge Yazarlar Projesi'nde yer alan genç yazar adayı arkadaşlarımızın öykü, şiir, deneme alanlarında verdikleri eserleri beğenerek okudum. Onlara, edebiyat dünyamıza hoş geldiniz diyorum.

Genç arkadaşlarımızın yaza yaza deneyimleri arttıkça eserlerinin de yüksek bir edebi seviye ulaşacağına yürekten inanıyorum. Kendilerine başarılar diliyorum.

Projeyi başlatan ve yakından takip eden Ankara Valimiz Vasip Şahin başta olmak üzere öğrencilerimize bilgi, deneyim ve tecrübelerini paylaşan yazar ve şairlerimize, eğitimler için salonlarını tahsis eden ASBÜ ve TYB yönetimine teşekkür ediyorum, şükranlarımı sunuyorum.

Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan
TYB Genel Başkanı / ASBÜ Rektörü

Duyulmamak İçin

"Birileri..."

"Birileri fısıldıyor!"

Başını yerden kaldıran adam,
karşısındaki küçük çocuğa döndü.
"Bu çok normal." dedi, sakın bir
şekilde. "İnsanlar fısıldamayı
severler."

"Hayır!" diye karşı çıktı çocuk.

Başını kuvvetle iki yana salladı.
"Onları duyuyorum." dedi ama
fısıltılar duyulmamak içindir."

Nehir EKŞİ

Fotoğraf

Ben sana bu satırları eskitirken, gecenin karanlığında ayrılıklardan küçük bir çıtırtı duyuluyordu. Öldükten sonra hatırlanacak kelepir dairelerin sitemli çağrıları ardında aramaktaydım, çağın ahvallerini. Aşık Mahzuni timsaliydi gönül, analı babalı öksüz gibiydim. Daktilodan çıkan hemdem ifadeler, aciz kulun derdini iyi anlayabiliyor muydu? İnsan ne yazabileceğini anlasaydı, harflerin tıkacı sessizlikle yankılanırdı, bu gibi akşamlarda. Yolculuk hissi veren berbat bir şiirin ahvaliydi gözyaşlarım. O sırada bir ses duyuldu, hurdahaş ve derinden ;

“Yaşayarak öğrenmek dünya nimetlerinin adını fısıldayıverir, güneş batıya doğru kayarken. Yaşamak beraberinde anlamayı da gerektirir. Sen bu fotoğrafın neresindesin?”

İlayda YILDIRIM

Neydi Onlar

Bir tokat gerek Őu lakayt suratlara
Vurmalı, dinmek bilmeyen bir ihtirasla
Gayrı koŐmak yok Őu denilen afaklara
Gayrı yok, kalmadı ihtiras elde avuŐta

Sünerdi sessizce dizginlenmiŐ sürüler
Gördüler, elime geŐen Şeyleri gördüler
O Őeylerdi, neydi onlar, pek deliydiler
Belki de yoktular, bana yalan söylediler

Sanki bir deliymiŐim gibi ürküterek
Lambaları teker teker söndürerek
Eylediler hunharca bir sedasız felek
Onlara belki ben gibi bir vefasız gerek

Tulgar Batu ALAN

Bir Yudum İstanbul

İstanbul aslında şiir yuvası, bir kuş mabedi belki buz gibi soğukta bir fincan salep. Bizi dar sokaklarında gezdirir, martıların kucaklaşmasıyla karşılar. Cankurtaran Sahil heyecanlı buluşmalara tanıklık eder. Beyoğlu ışıltısını korur, şıklığını tazeler. İstanbul, vapurda romanından parçalar okur, "Seyret hayal alemini, ılık fısıltı rüzgarların benden". der, benimserdi.

Soğuk sokakları vardı. Tenha, ancak içten kaldırımları adımlarımızı şenlendirirdi. Sonra solmuş duvarlar, gri kepenkler grafiti renkleriyle konuşurdu, muhabbete bir dost olurlardı. Gündüzünün bir yanı kalabalık, karmaşık, çocuksu bir heyecanla enerjisini korurken diğer yanıla ciddi bir iş insanı duruşu sergiler. Mısır Çarşısında alınan ince bir duman kahve kokusu ve küçük esnafın yüz yıllık emek çayı. Acıdan biblolarını sergiler rengarenk tezgahlarda. Bunalıp bir buhrana düştüğünde yolun Gülhane'ye çevrilir.

Bir ağaca yaslanmakta yolun yarısını bulmuş şairler, huzuru dinler. Acemisi bankta dizine koyduğu defterle şiirini yazmaya çalışır. Bazı sevdalıların buluşma noktasıdır o banklar. Kim bilir? Belki bir ceviz ağacı arayışındalar. Suskunluğun yansıttığı bakışma dolu dakikalar. Topkapı'nın ihtişamı insanın içine bir duygu serpiştirir. Her köşesi tarih sahnelerini izlettirir. Mesela kısa bir molayı Demirhindi ile taçlandırır. Ferah bir tadı vardır bu içeceğin, bir nevi yorgunluğu alır üstünden.

Gecesi vardır bir de İstanbul'un. Tüm yüklerin özgürce bırakıldığı, kalabalık aydınlıkların aksine kişisel yalnızlıkların belirdiği dakikalar başlar. Gecesi yumuşaktır, gündüzleri güçlü durmanı zorlayacak kadar sert. Akşam vakitlerini biraz geçince; İstanbul sessiz, uysal bir çocuğa dönüşür. Tutamaz dilini, içindekileri akıtır. Her kelimesi hisler deryasıdır.

Kendine yabancı kalacak kadar çaresiz ancak ona geleni ısıtacak kadar şefkatlidir. Yani İstanbul sizi değil, siz onu gezdirirsiniz ruhunuzun Arnavut kaldırımlarında. Bazen misafirlerini hatıralarına sığdırır, sokak sokak yer vermektense anı anı parlatır. Karmaşıklığının gözleri dolduran bir özlem kokusu vardır. Şarkılarının notaları size çalmaya başlar.

Veda vakti geldiğindeyse buğulu bir müzik üzerine içinize işleyen şiirler okuyarak uğurlar sizi. Gitmeden valizinize bir şiir yerleştirir, ki bu size gizli armağandır. Anlaşılır ki yol arayanların, rotasını kaybedenlerin şehridir.

Çünkü İstanbul her zaman aradığını buldurur. Beklediğin gemiler hep İstanbul'un limanına yaklaşır. Ancak kendi gemisini limanına yaklaştırmaz. Gün gelir İstanbul da aradığını bulur elbet; bir yudumluk yüreğiyle , farklı bir gökyüzüyle...

Nesibe ŞAHİNOĞLU
[İstanbul Gezisi Notları]

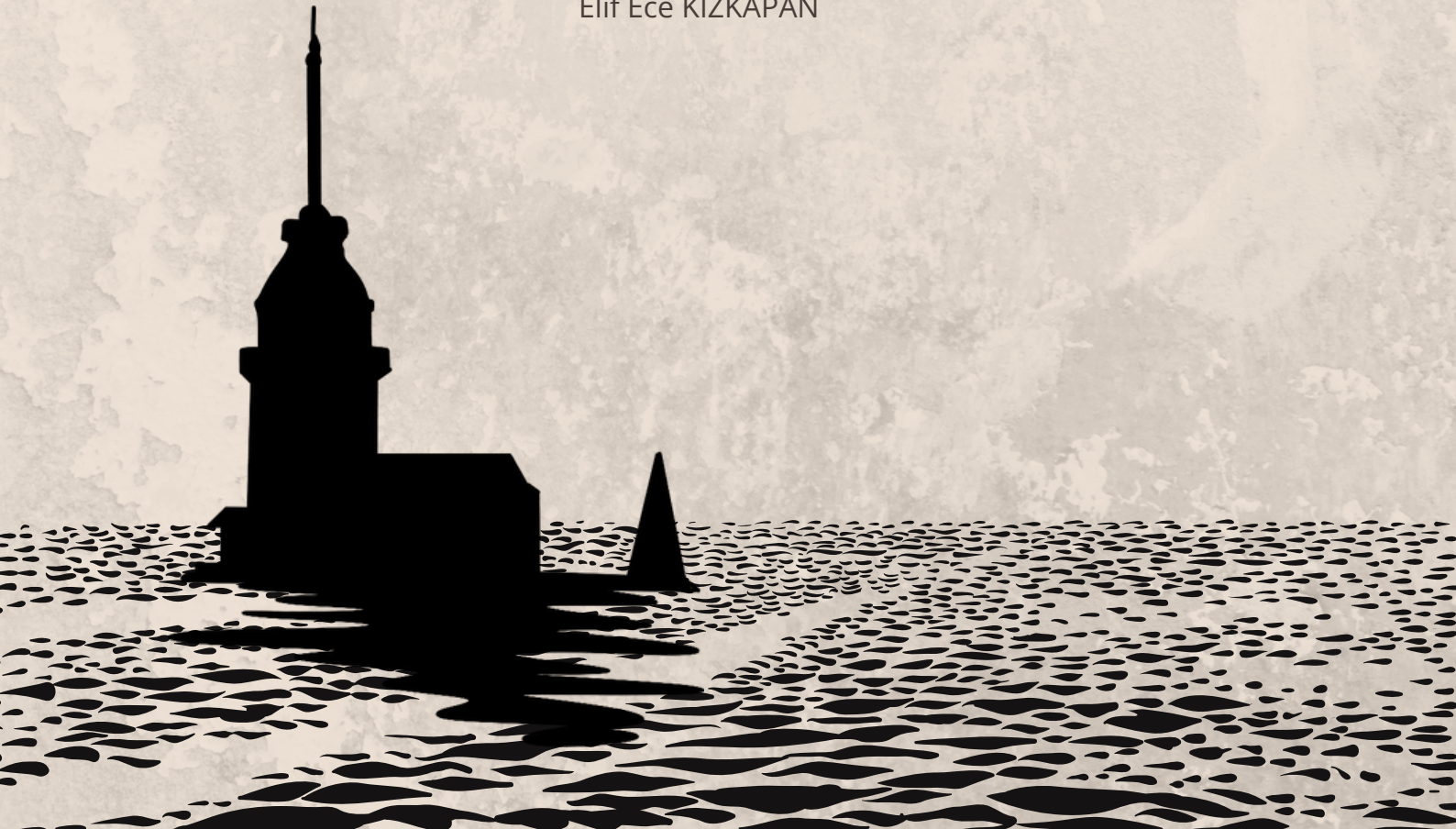

İstanbul

İstanbul'da
Boğazın kıkırtılı damarlarında seyrediyorum kendimi,
Yeni doğmuş bir şehir
Düşüncelerimi donduruyor adeta.
Ağır ağır yırtıyor kağıdın çizgilerini
İstanbul fısıldıyor
Güneş yavaşça solarken.
Derken bir meltem koparıyor
Gönül kıyılarına bir ney üfleniyor.
Cânım İstanbul,
Sokaklarında Osmanlı kokusu
Kapılarda cümbüş çığlıkları.
Geç tanıdım seni
Nefesinin tınılarını
Senden uzak insanları.
Ankara'dan daha çok İstanbul'um şimdi
Yazmayan güzel bir kalem gibi
Taşmayı bekliyor tüm duygularım.

Elif Ece KIZKAPAN

Ben Bir Öyküyüm İstanbul'a Yazılan

Işıl ışıl bir gül demeti saklanmış zihnime. Sanki kalbimin derinlerinde tanıyamadığım aşkı, İstanbul'un dalgalarında bulacaktım gibi hissediyorum. Gece yarısında valizimi toplayıp iki günlüğüne kaçıyorum buralardan. Belki de sadece bedenim iki günlüğüne kaçıyor, ruhum İstanbul'a sevdalanıp dönmeyecek. Merakımın telaşeme gebe olduğunu öğreniyorum zira elim, ayağıma hiç bu kadar sarılmamıştı...

Sabah beşte bineceğim otobüs için dörtte durakta bekliyorum. Dostlarım da en az benim kadar heyecanlı. Yeni yeni konuşmayı söken çocuk gibi suskunum ama bir o kadar da meraklıyım cümlelere. Ağzımda birkaç sözcük geveliyorum lakin düzensiz ve manasızlar.

Bekleyiş çok uzun geliyor ama sonunda dünyam dönmeye başlıyor. Sabırsız gözler, umutlu sesler var çevremde. Artık geçmişimin anahtarını taşıyan bu yüzlerle İstanbul'a gidiyorum. Sahi ya, İstanbul... Bilmem kaç yüz yılın gizemli şehri. Sevginin, nefretin, korkunun değil insanın şehrine gidiyorum. Her şairin başka taşına mürekkep akittiği toprak, İstanbul.

Beş ya da altı saat otobüste oturmak zor gelmiyor bana. Birden herkes uykulu halinden çıkarak güvercin olup camın önüne konunca, o meşhur köprüye geldiğimizi anlıyorum. Mavi sonsuzluğu seyredemeyip fazla hızlı geçiyoruz köprü'nün üstünden. İçimde bir yerlerde huzursuz bir kız çocuğunu susturmak zorunda kalıyorum. Çünkü yepyeni bir parkta, hiç görmediği oyuncaklara kavuşmuş gibi çığlıklar atıyor.

Sonunda arabadan çıkıp özgür bırakıyorum kendimi. Düşlerimin rüzgarla savrulduğunu hissediyorum, bu gezi benim değil hayallerimin gezisi olmalı... İnsanlara bakmadan yürüyüp sayfaların yuvasına gidiyoruz: Şule Yayınevi. Öğretmenlerim, arkadaşlarım ve martılarla birlikteyim. Komikdir ki çıktığımız merdivenler, aynı duygularım gibi karışmış durumda. Başım dönüyor, mutluluktan mı yoksa sarmal merdivenden mi?

Dergiler, kitaplar, mısralar ve hepsinin iskeleti yazarlarla sohbet etmeye başlıyorum. Ben gönül dilimden şarkılar mırıldanırken eşlik ediyorlar melodime. "Kitaplar şahsi sermayemdir." dediğimde mandal olup dış kapıya değil, sıcacık sobanın yanına yerleştiğim dünyadayım.

Bir yuvadan uçup bir yuva kuruyorum İstanbul'a. Kendine özgü dili, coğrafyası olan bir ülkeye giriyorum, Türkiye Yazarlar Birliği. Bu ülkede şiirce konuşuluyor, her yol kitaplara açılıyor, her an söylenmeyenlerin bayrağı. Uzun uzun sohbet ediyoruz ve bana çok kısa geliyor. Kitaplarıma sarılıp koşarak vapura giderken buluyorum kendimi. Arzum bir çığ oluyor ben ise nefessiz kalmış kurbana bürünüyorum.

Mavinin karardığı dakikalarda suyun üstünde kayboluyorum. Bulutların yerini yıldızlar sahipleniyor. Öfkesiyle esen yeli, meltem gibi hissediyorum tenimde. Hava soğuk da olsa kanım sımsıcak akıyor. Zihnimi bir kenara atıp kalbimle düşünüyorum. Zaman nasıl geçmiş? Doyamıyorum seyretmeye. Denizin bu karanlık haline coşuyorsa hislerim, açık mavisinde ne yapardım diye düşünmeye başlıyorum. Fatih'i fetheden İstanbul şimdi beni de fethediyor, hissediyorum...

Daldan dala konup otelde duruluyorum. Nasıl geldim? Ne zaman geldim? Bilmiyorum hiçbirini. Sabaha kadar sabredip tekrar yola koyuluyorum. Hüznün serumunu takmışlar göğsüme. Her gittiğimiz yerde bir damla daha hüzünleniyorum, uzaklaşacağız İstanbul'dan...

Kâh çarşının kalabalığındayım, tarihin tozlarını yüzüme üflüyor birileri. Kâh sokaklarda koşuyorum, ince bir türkü söylüyor martılar.

Yeraltında dilek kuyusu var diyorlar, gidiyoruz. Efsanenin gözlerine bakıp kaskatı kesilmeyi bekliyorum... Demir paraya işleyip diğer dileklerin yanına gönderiyorum hayalimi.

Gülhane Parkına, iftarı bekleyen çocuklar gibi sabırsızlıkla gidiyorum. İslam bilim ve teknoloji tarihi müzesine girip Fuat Sezgin'in davasına hak veriyorum. Müslümanların buluşlarına, Fuat Sezgin'in çabalarına, hazırlanan maketlerin gerçekliğine hayran kalıyorum. Bilime adanmış bir ömrü, böyle hızlı ziyaret etmek içimde bir parça kırgınlık bırakıyor. Söz veriyorum, geleceğim tekrar! Sultanahmet Camii'nden çıkıp Topkapı Sarayı'na yol çiziyoruz. Zamanda yolculuğun imkanını iliklerime kadar hissediyorum. Dokunduğum duvarlar öyküler fısıldıyor, destanlar yazıyor. Herkes birer birer siliniyor gözlerimden, kocaman avlunun küçücük yüreği oluyorum. Terasta yemin ediyorum gözlerime. "Daha güzel manzara görmemiştin." Bencilleşiyorum ve sadece burada kalmak istiyorum. Anlıyorum padişahların bitmez tükenmez ilhamını.

Kendime sakladığım beyaz gül, bir paket kahve, biraz akide şekeri ve bolca anıyı heybeme atıp sahile yöneliyorum. Hayır, Çok hızlı gideceğiz buralardan.

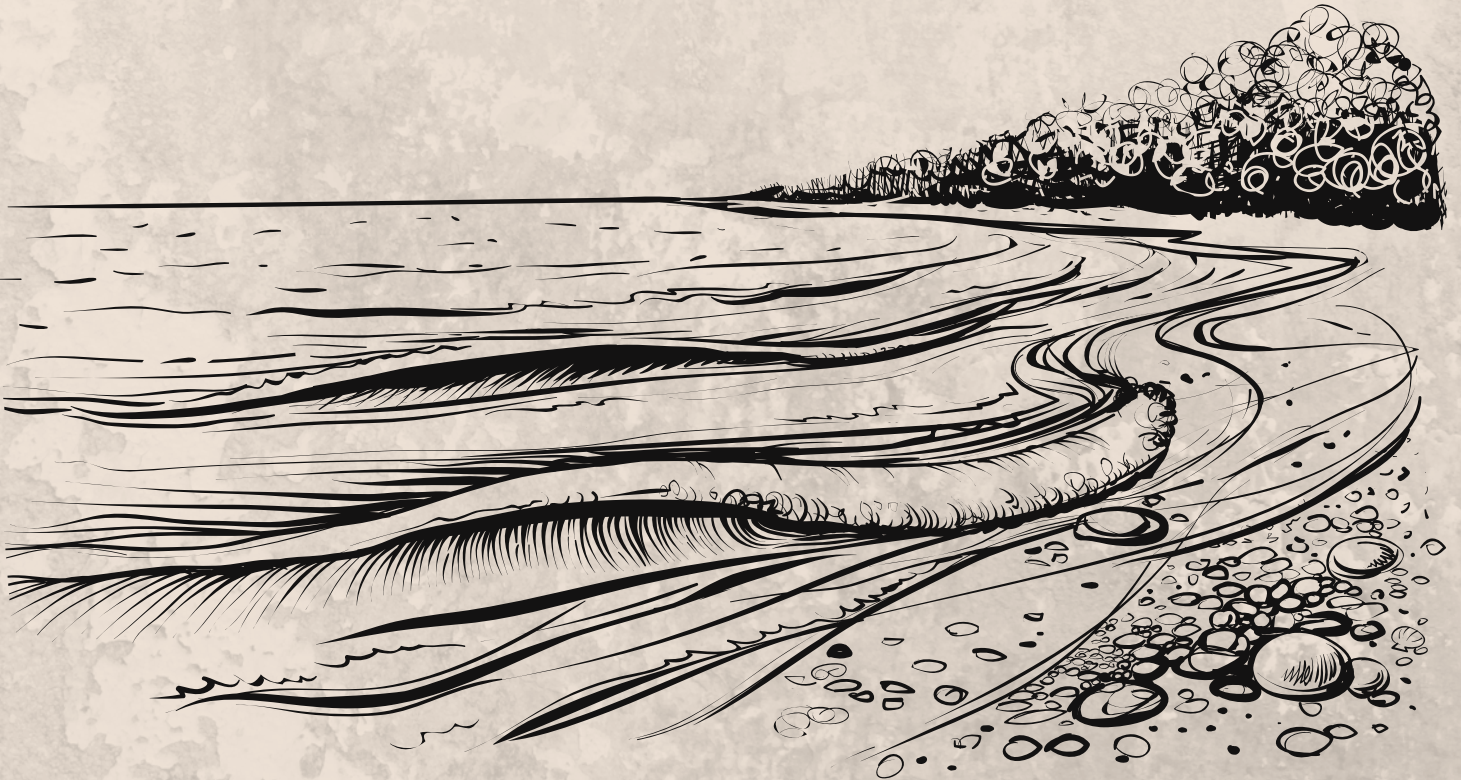
Mavi buketin kokusundan, sesinden sevda şarkıları yükseliyor. İstanbul'un denizi, Fatih'in sesini özledikçe kayalara vuruyor kendini. Akrep ve yelkovan bana inat hızlı koşuyorlar. Bitti! Gitmem gerekiyor biliyorum ama ruhum İstanbul'da hatta Topkapı Sarayı'nda keman çalmayı öğreniyor, eteğini toplayıp bahçelerde koşuyor ve geceleri yıldızlara şiirler yazıyor.

Şimdi kelimelerle anlattıklarım, hislerimi kapsayamıyor olsa da bir nebze gösteriyor içimdeki fırtınaları. Bedenimi ruhumdan ayıran iki gün, bedenimin ruhuma kavuşacağı gün için kağıda sığınıyor. Ben bir öyküydüm, bittim ve yeni başlıyorum...

Zişan Gül ODABAŞI

[İstanbul Gezisi Notları]

VURDU YÜREKLERE GÜNBATIMINDA KÜHEYLAN

Bir türkü bilirim
Sazlar çalınıyor, turnaların tenhâlarında.
Hikemi sözlerin iştirakı hasebiyle,
Bir kumaş için çelik iğne gerekliydi.
İşitirdi bir gönül eri;
Elham isteyecek olsa, ibadet ederdi.
Bir dinar için razıydı topraklara;
Amber değil, naçiz bir çamurum erdemiyle
Mahfede otururdu.
Faziletlerden bekler nasibini;
Cevizin içsiz kofluğu, insanın ifşasıydı dili.
İcazet ederdi,
Mühimdi iyiyi kötüden ayırmak.
Destur bekleyen geceler rehzen;
Avare, derbeder, haramî.
Böyle mi görünürdü zinhar rahmetler?
İşitirdi bir gönül eri;
Bigane seslerin uğultularında,
Tohumlara aşıyan bulutlara dokunur,
Hemhal duyguların mücâlesini verirdi.
Tarihin hülyalarından vazgeçmemekti duruşu.
Ezanlar ki hatırlatırdı,
Milyonlarca müslümana rüyalarını.
Dervişin sabrı müteessirdi,
Gücün ahlaksızlıkları ardından.
Okurdu; değeri yoktur suskunlukların
Bir karıncanın getirdiği çekirge bacakları kadar.
Bu ihtiyar kibülbüllerden vefa bekler;
kambur gülüşüyle kucaklardı, çocukluğunu.
Bir türkü bilirdim
Ve işitirdi bir gönül eri;
görülmemiş dağların düşünceleri,
Hür olmak için geçirilen tevbeler,
Üryan yüreklere müteessir umutlar,
Vurdu yüreklere günbatımında küheylan.

İlayda YILDIRIM

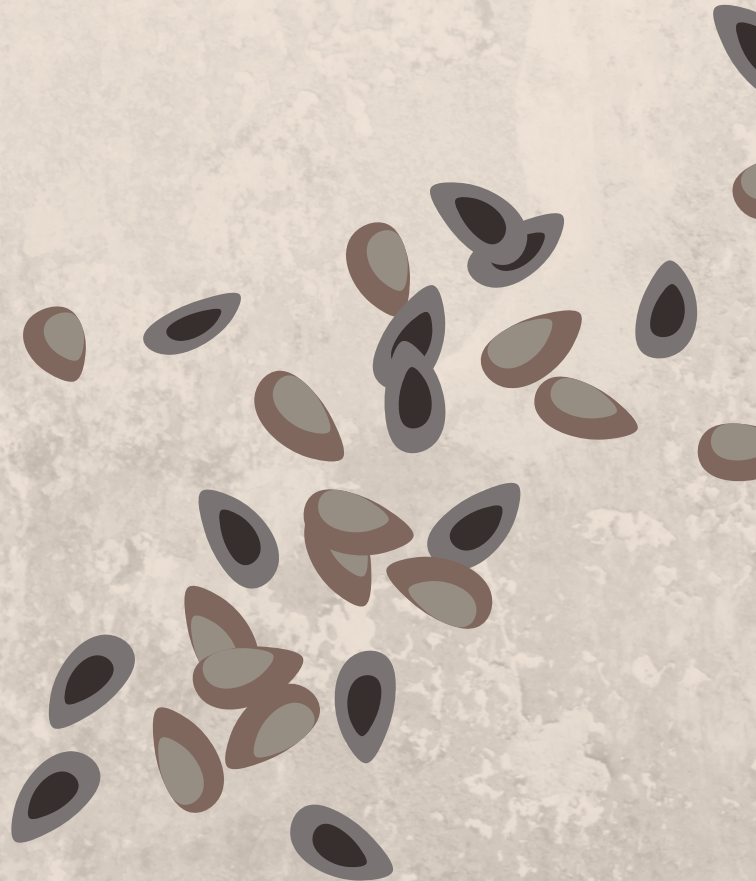
Tohumdan Fidana

Ben önce filiz daha sonra da fidan olmak için toprağa atılan küçücük bir tohumum. Dünyaya gelişimin hatta evrende var oluşumun yaklaşık olarak altıncı ayı. Nefes alıp, uzuvlarımın dünya üzerinde bir yer kaplamasıyla büyümekten öte; öğrenerek, severek ve bilerek yaşamayı öğrendim. Tohum olmanın farkındalığı çoğu şeyde olduğu gibi; tohum dönemim bittikten sonra nüfuz etti bedenime. Geri dönüp bir şeyler söyleme şansım olsaydı; "An'ı anda yaşa" derdim o hâlime. Tohum olmanın verdiği bilgi alıcılığının başka hiçbir evrede başıma gelmeyeceğini biliyordum fakat bilincinde değildim. Yine de insan bazı şeylerin bilincinde olduğunda her şeye en baştan başlamak istiyor ve o gücü kendinde arıyor.

Hayatta doğmaktan daha güzel bir şey varsa; o da geleceğe dal verecek bir tohum olmaktır. İnsanlar bilgi eksikliğinin getirdiği öğrenme heyecanını fark edemese de öğrenme sürecindeyken oldukça bilinçleniyorlar. Öyle ki öğrenmek için ek olarak bir çaba da gösteriyorlar. Evren üzerinde savruluşumun, daha doğrusu yoğuruluşumun altıncı ayında şunu öğrendim. Hayatta sadece bir kere tohum oluyorum ve tohumken yaşadığım öğrenme heyecanını başka hiçbir evrede yaşamayacağım. Tohum olmaktan çok hoşnut, tohumluğun merakındansa çok müteşekkirdim fakat büyümenin de aşamaları olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca insanların filizlenmesi için beklediği o tohum olamazdım, zaten olmamalıydım da.

Büyümem gerektiğinin farkındaydım lakin bunu büyüme kelimesini gerçekleştirmek için değil, işin özünde lezzetli ve olgunlaşmış meyveler armağan eden bir ağaç olmak için yapmalıydım. Her tohum büyüdü, bunu biliyordum. Neticesinde çürümek de büyüme eyleminin bir parçasıydı; fosilleşip sonsuza kadar dönüşüm içerisinde olmak da. Tohumluğumun son zamanlarında ise ne olmak istediğime karar vermem gerekiyordu. Ya onlara meyve bahşedecektim ya da kendime sonsuzluğu...

Karar vermek zor olmadı. Büyüdüm! Büyüyüşümün her evresinde acıyan dallarım, kopan yapraklarım, her rüzgar darbesinde sarsılan gövdem ve bütün bunlardan mutlu olan filiz hâlîm...

Tohum olmanın kolaylığını, saflığını filiz olduğumda fark edişimin üzerinden yaklaşık olarak dört ay geçti. Filiz olmanın tohum olmaktan tek farkı yaptığım her eylemin bilincimde son bulmasıydı. Bilgiyi öğrenmenin kolaylığı dahi tohumdan geçiyormuş, onu öğrendim. Öğrendiğim şeyi; beyin süzgecimden geçirip, bilginin de bilgisini sorgulayınca bilinçlenip filizlenmişim ve bunu da bilinçli bir şekilde idam ettirmişim. Filiz olmak ya da filizlenmek... Her tohum uygun şartlarda filizlenebilir fakat her tohum bilinçli bir şekilde filiz olamaz.

Ben; fidan olmak için büyümeyi göze almış, bilincinin oyunlarına rağmen ömrünü meyve vermeye adanmış bir filizim. Artık sadece öğrenmiyorum, öğrenmenin bilinciyle filizleniyorum. Yakında filizlenmeyi bırakıp, bilincin ta kendisi; fidan olacağım. Fidan olmaktan korkmuyorum çünkü uğrunda kendimle savaş verebileceğim bir meyve söz konusu. Eğer ağacın dalında o çok istediğiniz elma size bakıp gülümsüyor ve "beni buradan kurtarmalısın" diyorsa yapmanız gereken tek şey ona doğru uzanıp avuçlarınızın içine almaktır. Bazen bazı şeylerin kolaylığı "acaba mı?" sorusunu sordurtsa da o şeye ulaşmak için harcadığımız emekten dolayı o şeye bu kadar kolay ulaştığımızın bilincinde olmalıyız. Ben tüm bilincimle inanıyorum ki; fidan olduğum andan itibaren bunun farkında olacağım.

Şimdi ise büyüme evresini tamamlamış, her şeyin bilincinde olan ve tohum haline gülümseyen bir fidanım. Tohum oluşumdan itibaren sayıyorum ki; bugün evrende var oluşumun ilk günü. Ben daha önce hiç doğmamış, hiç mutlu olmamış ve hiç bilinçlenmemişim. Bildiğim tek bir şey var ki doğduğum gün; insanlara lezzetli ve olgun meyveler verip, onların ağzında şölenler yarattığım her günmüş.

Belinay AYGÜN

Rüya Gibi Bir 'Ders'

Dersi dinlerken bir öğrenci
Başını tutamamış bir türlü
Gözleri kapanırken
Kalemler, kitaplar kaybolmuş birden.
Uykusu geçivermiş
Faltaşı gibi açılmış gözleri
Kafasını kaldırdığında birde ne görsün
Kocaman bir kale
Etrafı sularla çevrili
Paniklesede ilk önce
Değişmiş duyguları yürüyen yaprak
görünce
Eğilmiş bir merakla
"Yaprak nasıl yürüyebilir ki?"
Karınca çıkınca altından
iki çift küçük göz birleşmiş aniden

Karınca arkadaşlarına demiş:
"Burada bir çocuk var.
Uyuyakalmış sanırım derste.
Kim bilir ne korkmuştur,
Bir tek başına kalınca bu gecede."

Çocuk anlayınca karıncayı,
Şaşırmış ilk önce.
Buradan kurtulmak istediği için
Hemen sormuş onlara:
" Ben nasıl giderim geri?
Söz veriyorum, bir daha uyumam
derste."

"Karıncalar devam etmişler işlerine
Eğer konuşurlarsa çocukla
Başkası duyabilirmiş onları.
Çocuk vazgeçmemiş,
Karıncaları takip etmiş
Bunu gören Ağustos böceği
Sinsi bir plan yapivermiş
Eğer getirirsen bana birkaç karınca
Geçiririm seni kalenin olduğu
adaya
Orada öğretmenin bekliyor seni
Birkaç hileden bir şey olmaz ki."

Birkaç karıncayı getirince çocuk
Ağustos böceği sevinivermiş
Gerek yokmuş artık kışın çalışmaya
Karnını doyurmuş böcek,
karıncalar yardımıyla

Çocuk anlayınca hatasını
Düzeltemek istemiş
Karıncaları bulup özrünü dilemiş.

Esmâ Yüceünüvar

BİLGE Yazarlar'ın Benim İçin Önemi

BİLGE Yazarlar Projesi'ne seçilmek benim için sürpriz olmuştu. Projeye başladığımda ise zihnimde oluşan resimlerin öykülerinin benim gibi yazmayı seven ve hayal dünyası geniş insanlar tarafından anlaşılabilmesi beni mutlu etmişti. BİLGE Yazarların ilerleyen aşamalarında ise sadece yazı yeteneğimi geliştirmenin yanında içimdeki duyguları nasıl gün yüzüne çıkaracağımı da öğrenmiştim. Aynı zamanda **BİLGE Yazarlar Projesi** yazmayı bir hobi olmaktan çıkarıp meslek olarak düşünmemi de sağlamıştı.

Şunu diyebilirim ki artık zihnimde oluşan tuvaldeki resimlerin öykülerini gün yüzüne çıkarabildiğimi görmek harikaydı.

İpek YAŞAR

Şair, yazar A.Ali Ural, genç yazar adayları ile birlikte/İstanbul

BİLGE Yazarlar Masalı

Ait olmadığım sokaklarda kanatmışım dizlerimi. Tanımamam gereken insanlarla geçmiş yıllarım. Kaçmak için çıktığım her camdan yuvarlanmışım. Sonra gizemli eller, bir sır vermiş bana. "Bir diyar var uzaklarda. Kalemin kağıda vurgun olduğu, sayfaların yuvaları oluşturduğu gizemli bir diyar. Gel benimle ! Tıpkı senin gibi dizelere aşık dostların olur orada. Gel bu haritaları silip yenisini vereyim sana." demiş. BİLGE Yazarlar; yaşamayı düşlediğim diyarın haritasını bana verdiğinde, yolumu bulmuşum...

Zişan Gül ODABAŞI

Fidan Grubu TYB İstanbul Şubesinde...

Varlık ve İlham

İlk yıl öğretmenlerimiz bize farklı dallarda yazı alıştırmaları yaptırıldılar. Şiir, hikâye, deneme, metin atölyelerinde bulunduk. İkinci yıl kendimize bir alan seçtik ve bu alanda belli gruplara ayrılarak yazılar yazdık. Üçüncü yılımızda ise yazarlarımız bize ders verdi, tecrübelerini ve bilgilerini paylaştılar. Bu proje sayesinde çok değerli insanlarla tanıştım. İçime kapanıklığım duru bir suyla yıkanır gibi, aktı gitti. Yazmakla beraber hissetmeyi de öğrendim, kalbimin derinlerinde bir kıvılcım yandı. Yazarlığın efsunu doldu ruhuma ve yazdıkça daha da güzelleşti hayatım. Farklı şehirler gördüm, ilhamın her yerde olduğunu öğrendim. Son olarak kendi sözümü yazmak ve yazarlığın bende nasıl büyük bir tutkuya dönüştüğünü anlatmak istiyorum: "Size varlığınızın değerini hatırlatan işlerle uğraşın". Çalışmalarımızı destekleyen Ankara Valiliğine, Türkiye Yazarlar Birliğine, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesine, bize fikir veren yazarlarımıza, hayatımda iz bırakan tüm öğretmenlerime, arkadaşlarıma ve aileme çok teşekkür ederim.

İkbal Sevgi DENKLİ

BİLGE Yazarlar Serüveni

Üç senedir içinde bulunduğumuz BİLGE Yazarlar Projesi bize yazarlığı öğretirken, yazmayı bir hedef haline getirebilme cesaretini de verdi. Yapraklarında isimlerimizin olduğu, tarifi imkânsız duyguları, erişilmesi zor hayalleri barındıran bir fidanı ellerimizle dikme imkanı tanıdı.

Can suyunu kelimelerimizle verdiğimiz bu fidanı bugün okuyarak, yazarak, konuşarak en önemlisi bir şeyleri fark ederek büyütüyoruz.

Bu projede yer alan herkese, bizimle usanmadan ilgilenen öğretmenlerimize ve yazarlarımıza, Ankara Valiliğine, proje koordinatörlerimize, bizim için daima en iyisini düşünen bütün ekibe; ancak özenerek diktiğimiz bu fidanı yarın, sonraki gün, aylar ve hatta yıllar sonra bile tıpkı bugünkü gibi bir hevesle, istekle sahip çıkarak teşekkür edebiliriz, edeceğiz.

Irmak EKŞİ

Basında BİLGE Yazarlar

ANADOLU
Sessiz Cömurluğun Gazetesi

1 Aralık 2023
Cuma

EĞİTİM

7

BAKAN TEKİN: BİLGE YAZARLAR PROJESİ BAKANLIĞIMIZIN HEDEFLERİ İLE ÖRTÜŞÜYOR

MILLÎ Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, Bilge Yazarlar Projesi'nin 8. yılın ilk ders açılışına katıldı. Ankara Valiliği, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi ve Türkiye Yazarlar Birliği'nin desteği ile Ankara İ. Milli Eğitim Müdürlüğü'nün paydaşlığında başlatılan "Bilge Yazarlar Projesi" (Bilge) yılın ilk derisi için açılış töreni düzenlendi. Etkinliğe, Ankara Valisi Vasiip Şahin, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi Rektörü ve Türkiye Yazarlar Birliği Başkanı Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan, Ankara İ. Milli Eğitim Müdürü Nurgül Köpek, öğrenciler, öğretmenler ve diğer ilgililer katıldı. ÇSO Tuzla Şubesi'nde gerçekleştirilen programda konuşan Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, "Çocukların toplumsal, akademik gelişimi ile ilgili etkinliklerde yer almaları önem arz ederken, bunu okul bağlamında da değerlendirilmeyi istediğimiz" diye konuştu.

TEKİN: ÇOCUKLAR İÇİN SOSYAL ETKİNLİK MODÜLÜNE ÖNEM VERİYORUZ

Bakan Yusuf Tekin, 2014 itibarıyla 41 yaşında olan çocukların sosyal etkinlik modüllerine değeri olduğu konuşurken, "Çocukların toplumsal, akademik gelişimi ile yakından ilgili etkinliklerde yer almalarını önemsiyoruz ve bunu okul bağlamında da değerlendirilmeyi arzu ediyoruz. Bu tür projelerin her döneminde olduğu gibi"

YUSUF TEKİN

VASİİP ŞAHİN

MUSA KAZIM ARICAN

telesiyecilerle birlikte hayata geçirilen Bilge Yazarlar Projesi'nin düzenleyen Ankara Valiliği ve Türkiye Yazarlar Birliği'ne teşekkür eden Şahin, "Bu yıl, 350 öğrenci Fikir grubuna, 120 öğrenci Fikir grubuna ve 27 öğrenci Fikir grubuna seçtiler. 6 ay sürecek yazırlık atölyeleri 3 Aralık 2023 tarihinde başlayacak ve 26 Mayıs 2024 tarihinde tamamlanacaktır. Toplum grubu öğrencilerimiz, yazırlık atölyelerinde metin, deneme, hikâye, roman ve şiir türlerinde Fikir grubu öğrencilerimiz, seçtikleri türde 64 saat ve seçmeli dersler kapsamında 9 saat, toplam 73 saat eğitim alacak ve projenin diğer faaliyetleriyle yazırlık becerilerini geliştirme fırsatı bulacaklardır. Fikir grubu öğrencilerimiz ise, TV8 canlı atölye oturumları ile birlikte"

ŞAHİN: AMACIMIZ GELECEK YAZARLARINI YETİŞTİRMEKTİR

Ankara Valisi Vasiip Şahin de yaptığı konuşmada, "İkinci yıl oldu. Başarılı bir şekilde"

ürtilen yazırlık atölyelerimiz, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi ve Türkiye Yazarlar Birliği'nde gerçekleştirileceğidir. Etkinlikler şunlardır: Şahin, "Bu yıl, 350 öğrenci Fikir grubuna, 120 öğrenci Fikir grubuna ve 27 öğrenci Fikir grubuna seçtiler. 6 ay sürecek yazırlık atölyeleri 3 Aralık 2023 tarihinde başlayacak ve 26 Mayıs 2024 tarihinde tamamlanacaktır. Toplum grubu öğrencilerimiz, yazırlık atölyelerinde metin, deneme, hikâye, roman ve şiir türlerinde Fikir grubu öğrencilerimiz, seçtikleri türde 64 saat ve seçmeli dersler kapsamında 9 saat, toplam 73 saat eğitim alacak ve projenin diğer faaliyetleriyle yazırlık becerilerini geliştirme fırsatı bulacaklardır. Fikir grubu öğrencilerimiz ise, TV8 canlı atölye oturumları ile birlikte"

ARICAN: BECERİLERİNE ÇOK BÜYÜK KATKILAR SAĞLAYACAK

Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı ve Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan da yaptığı konuşmada, "Edebiyatımıza yeni isimler kazandırmak amacıyla projemiz"

hayata geçiren ve ilk yıldan itibaren, büyük bir azim, kararlılık ve iradeli tutucu yaklaşımla takip ederek çalışmalarını destekleyen Sayın valimiz Vasiip Şahin'e teşekkür ediyoruz, çalışmalarına şükran sunarız" dedi.

Konuşmada yazar adaylarına tavsiyelerde bulunan Arıcan, Okunması yazma sürecinde çocukların ve ebeveynlerin bilgilendirilmesi, okunmadan yazmaya çalışılmaması, yazma sürecinin yeni rahatlama ve diğer eserler ortaya koyma sürecinin önemi vurgulandı.

Arıcan edebiyatın sosyal bilimlerde, "Yazarlık bilimi" olarak kabul edilerek yapılan bir iş olduğunu, gelecekte okuduğu gibi yazırlıkta da edebiyatın yazma ile yazma becerilerine çok büyük katkıları sağlayacaklarına inandıklarını söyledi.

Açılış konuşmalarından sonra, Prof. Dr. Kevser Bağcı yönetiminde panelde, yazarlar Necip Fazıl Paşa, Şahin, Yazarlar ve Mustafa Çiftçi yazırlık deneyimlerini, yazma olmanın için istenecek potansiyel ve yöntemleri anlattı.

Şahin: Edebiyat dünyasına yeni yazarlar kazandırmak istiyoruz

Ankara Valiliği ve Türkiye Yazarlar Birliği ortaklığı ile Ankara'daki lise öğrencilerine yazırlık eğitimi imkânı sunan Bilge Yazarlar Projesi'nin üçüncüsü için çalışmalarına başlandı. Toplantıda bir konuşma yapan Ankara Valisi Vasiip Şahin, "Bilge Yazarlar Projesimizin ikinci yılının mezuhanlarını da vermiş olduk. Öncelikle emekleri için öğrencilerimize, genç yazar adaylarımıza onları eğiten öğretmenlerimize, rehberlik yapan usta yazarlarımıza, Türkiye Yazarlar Birliği'ne ve valilikteki proje ekibimize teşekkür ediyorum. Projedeki hedefimiz, 25-30 yıl sonra Türk edebiyatının önemli şahsiyetlerinden olan Akif'in, Tanpınar'ın, Yahya Kemal'in yanına yeni Akifler, Tanpınar ve Yahya Kemal'i eklemektir. Çünkü; Yeni sözlerle ve o sözleri söyleyecekleri ihtiyacımız var" diye konuştu.

29 Kas 2023 - 16:27 - Gündem

MEB Bakanı Tekin, Bilge Yazarlar Projesi'nin açılış dersine katıldı

İlde devam eden Bilge Yazarlar Projesi'nin ilk ders açılışı, Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası rihi Salon'da Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin'in konuşmasıyla gerçekleştirildi

Bilge Yazarlar Projesi 3'üncü yılına girdi

3'üncü yılına gören Bilge Yazarlar Projesi'nin ilk ders açılışına katılan Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, 014 itibarıyla alt yapısını oluşturdukları sosyal etkinlik modülüne değindiği konuşmasında, "Çocukların toplumsal, akademik gelişimi ile yakından ilgili etkinliklerde yer almalarını önemsiyoruz ve bunu okul başarısında da değerlendirmeyi arzu ediyoruz. Bu tür projeler, hem öğrencilerimizin ilgisini arttıracaktır hem de öğrencilerimizin daha iyi gelişmesine imkan sağlayacaktır." ifadesini kullandı. 6'da

"Amacımız edebiyat dünyasına yeni isimler kazandırmak"

Ankara Valiliği koordinatörlüğünde, İl Millî Eğitim Müdürlüğü ve Türkiye Yazarlar Birliği'nce hayata geçirilen "2. Bilge Yazarlar Projesi"nin "Edebiyat Kurultayı" KOSGEB Prof. Dr. Fuat Sezgin Konferans Salonu'nda düzenlendi....

GENÇ YAZARLAR, SERTİFİKALARINI ALDI

Programa, Ankara Valisi Vasip Şahin, Vali Yardımcıları Turan Yılmaz, Dr. Ayhan Özkan, TYB Genel Başkanı ve Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan, Genel Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Muhammet Enes Kala, Genel Mali Sekreter Dr. Öğretim Üyesi Mehmet Tuğrul, yazarlar, öğretim üyeleri, öğretmenler, eğitime katılan öğrencilerle aileleri katıldı.

Ankara Valisi Vasip Şahin ASBÜ'de

Ana Sayfa > Yerel Haberler > Ankara Valisi Vasip Şahin ASBÜ'de

Ankara Valisi Vasip Şahin Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi'ni ziyaret ederek çeşitli incelemelerde bulundu. Rektör Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan tarafından karşılanan Vali Şahin Ankara'da Yükseköğretim süreçleri ve Ankara'da ikamet eden öğrenciler konusunda fikir alışverişinde bulundu. ASBÜ tanıtım günleri stantlarını da ziyaret eden

Geleceğin genç yazarları yetişiyor: Bilge Yazarlar Projesi takdir topluyor

Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi, Türkiye Yazarlar Birliği ve Ankara Valiliği iş birliğiyle gerçekleştirilen 'Bilge Yazarlar Projesi' takdir topluyor.

Geleceğin yazarları "Bilge Yazarlar" projesiyle yetişecek

Ankara Valiliği koordinatörlüğünde, İl Milli Eğitim Müdürlüğü ve Türkiye Yazarlar Birliğince ortak düzenlenen "Bilge Yazarlar" projesinin açılışı yapıldı.

Samet Dirican | 19 Şubat 2022, Cumartesi - 18:50

Cumhurbaşkanlığı Millet Kütüphanesi'ndeki programda, panelin yanı sıra yazma becerisi ve merakına sahip 200 lise öğrencisine yönelik, eğitici öğretmenlerin eşliğinde verilecek yazarlık eğitiminin açılış dersi de verildi.

Bilge Yazarlar Projesi 3'üncü yılına girdi

ANKARA (Anayurt)- 3 yıldır devam eden Bilge Yazarlar Projesi'nin ilk ders açılışı, Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası Tarihi Salon'da Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin'in konuşmasıyla gerçekleştirildi.

Ankara'da okuma ve yazmaya meraklı liseli gençlerin geleceğin şair ve yazarları olarak yetişmelerini amaçlayan Bilge Yazarlar Projesi üçüncü yılında yeni eğitim dönemi için start verildi.

Ankara Valiliğinin, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi ve Türkiye Yazarlar Birliği'nin desteği ile Ankara İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün paydaşlığında başlattığı "Bilge Yazarlar Projesi" üçüncü yılının ilk dersi için açılış töreni düzenlendi.

16 ÖĞRENCİMİZ KATILACAK

08-12-2023

"Bilge Yazarlar" projesine ilçemizden lise düzeyinde 16 öğrenci katılım gösterecek.

Ankara Valiliği koordinatörlüğünde Türkiye Yazarlar Birliği ve Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi ortaklığıyla yürütülen "BİLGE YAZARLAR" projesinin 3. Dönem ilk ders açılışı Ankara'da yapıldı.

Ders açılışına Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, Ankara Valisi Vasip Şahin, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi Rektörü ve Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan ve proje kapsamında görevli eğitimci yazarlar, öğrenciler ve veliler katıldı.

Proje açılışında Haymana İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü de hazır bulundu. İlçe Millî Eğitim Şube Müdürü Mehmet Tunç ve beraberindeki Ar-Ge Ekibimiz toplantıya katılım sağladı.

Bu projede Haymana'dan ilçemizde görev yapan öğretmenlerle birlikte lise düzeyindeki 16 öğrencimiz yer alacak.

BİLGE Yazarlar Projesi Ankara Valiliği, Türkiye Yazarlar Birliği ve Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi iş birliği ile yeni yazar adayları yetiştirmeyi hedeflemekte. 2023-2024 döneminde 500 öğrenci, 30 yazar öğretmen ve 25 yazarla bir araya gelecek ve yazarlık atölyelerinde 72 saatlik eğitim görecekler.

'Bilge Yazarlar' sertifikalarını Vali'nin elinden aldı

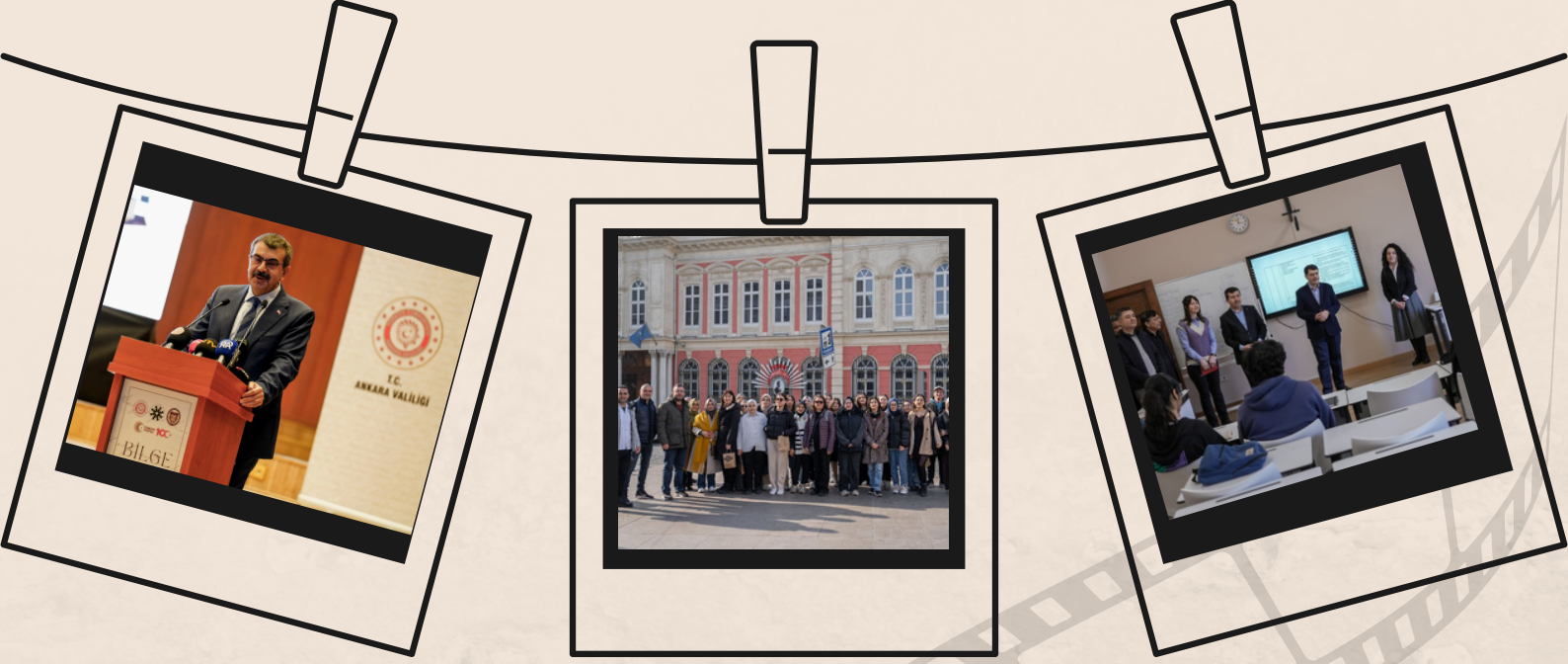
Ankara Valisi Vasip Şahin, panel, yazma becerisi ve merakına sahip lise öğrencilerine yönelik düzenlenen yazarlık eğitimini tamamlayan genç yazar adaylarına sertifikalarını verdi....

Panel, yazma becerisi ve merakına sahip lise öğrencilerine yönelik düzenlenen yazarlık eğitimini tamamlayan genç yazar adayları, sertifikalarını aldı.

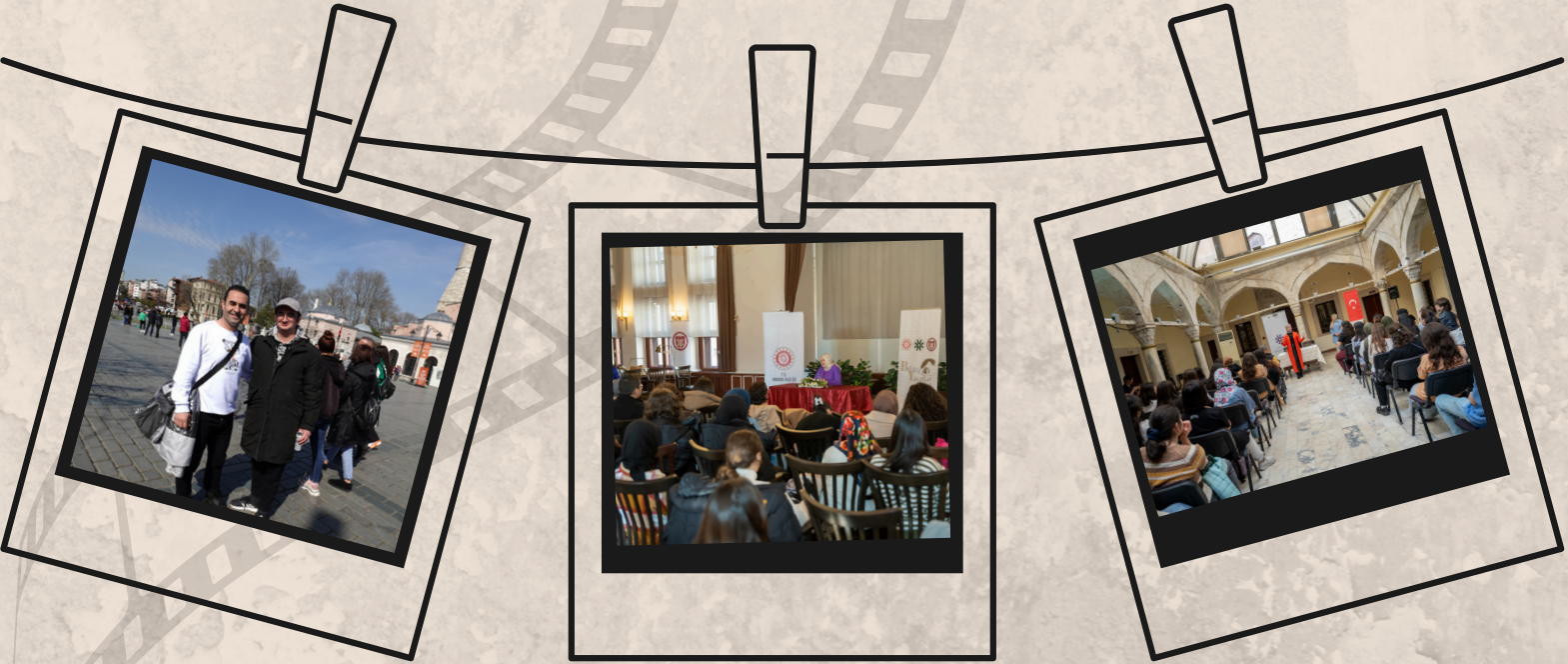
Ankara Valiliği koordinatörlüğünde, Ankara İl Millî Eğitim Müdürlüğü ve Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) ortaklığıyla hayata geçirilen "Bilge Yazarlar Projesi" için Hacı Bayram Veli Üniversitesi İttri Konferans Salonu'nda

BİLGE Yazarlar Albümü

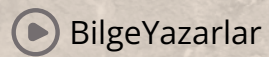
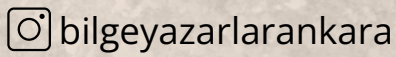
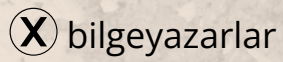

www.bilgeyazarlar.com.tr